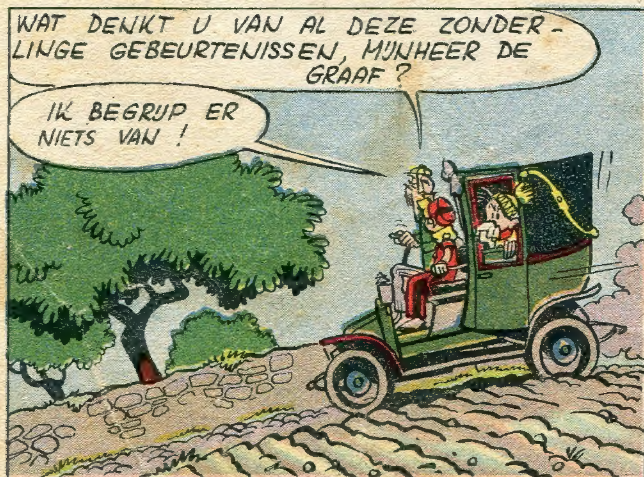

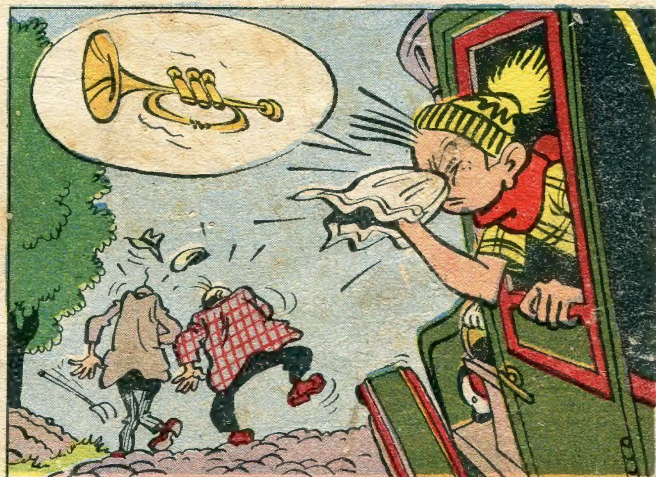
WEEKBLAD

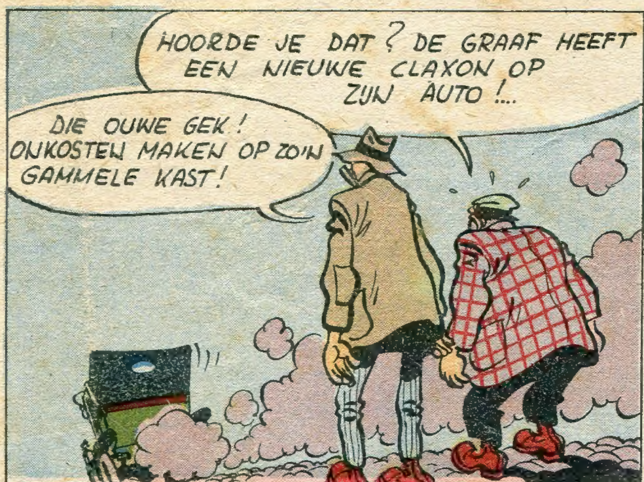
4 frank per nummer.

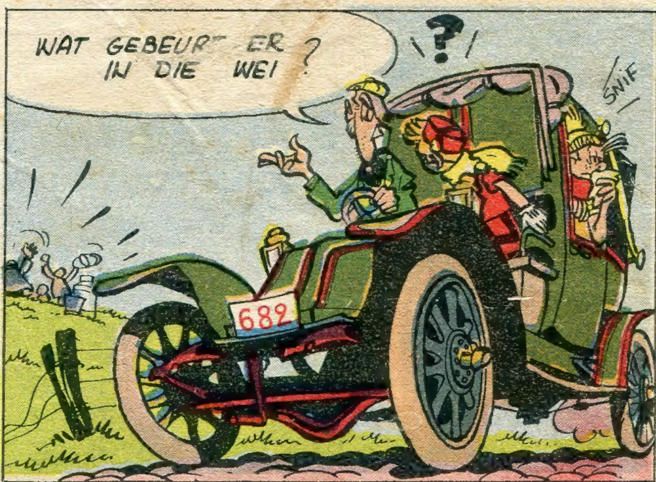
ROBBEDOES

12e JAARGANG — Nr. 556. — 23 NOVEMBER 1950. — 24 BLZ.

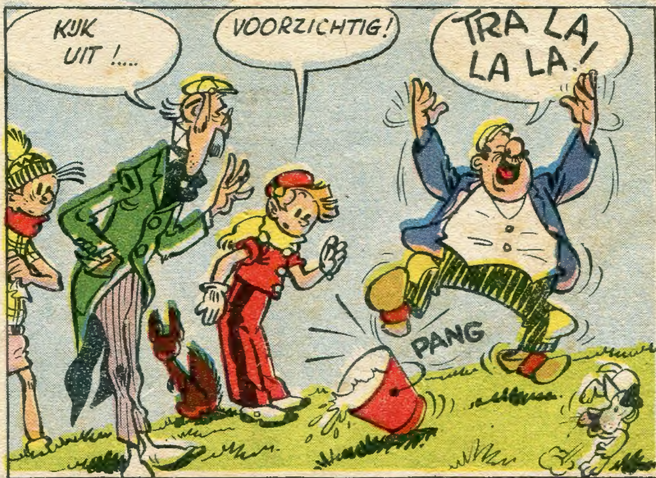

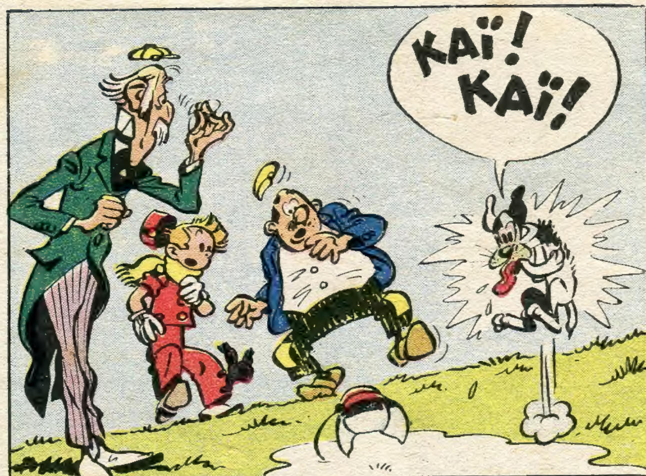

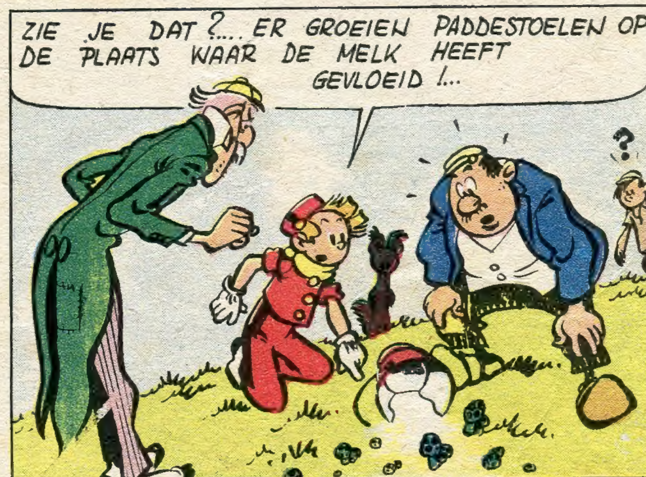

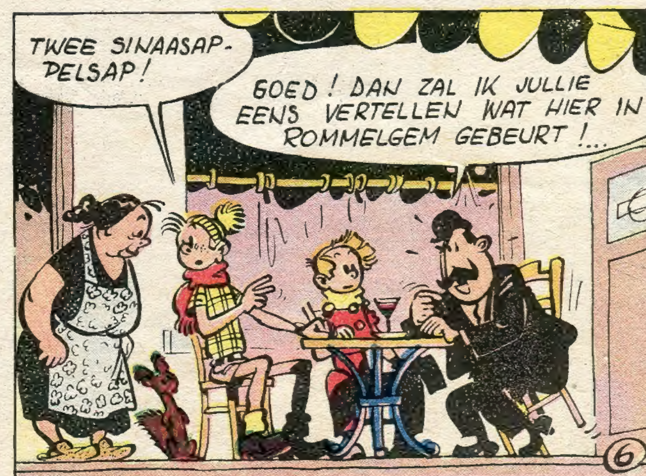

DROMMELS ! DAAR LIGT DE GOEDE MELK !
LAP ! LAP !

KAÏ ! KAÏ !

KAÏ KAÏ
!
WAT MANKEERT DIE INEENS ?...
?

ZIE JE DAT ?.... ER GROEIEN PADDESTOELEN OP DE PLAATS WAAR DE MELK HEEFT GEVLOEID !...
?

DEZE MELK IS ONGESCHIKT VOOR MENSELIJKE CONSUMPTIE.
NU IS MIJN GOEDE MELK BEDORVEN !...

EVEN LATER...
DANK U ZEER, MIJNHEER DE GRAAF !

KIJK ! DE BURGEMEESTER NEEMT EEN AFZAKKERTJE !... WIJ KUNNEN HEM ENKELE DINGEN VRAGEN !...
BILL

TWEE SINAASAPPELSAP !
GOED ! DAN ZAL IK JULLIE EENS VERTELLEN WAT HIER IN ROMMELGEM GEBEURT !...

Een vriend van mij is pas terug van een reis door Azië. Hij heeft mij enkele avonturen verteld en ik vrees, dat hij sterk overdrijft. Luister maar :

— Op zekere dag, zo vertelt hij, loop ik langs een rivier in de jungle en plotseling komt een enorme kaaiman op mij af. Hij kijkt mij met een pijnlijk vertrokken gezicht aan, wijst op zijn opgezwollen wang en zegt :

» — Zeg, jager, heb je geen watje voor mijn holle kies ? Ik verga van de tandpijn !

» Natuurlijk schrik ik mij een bolhoedje en ren naar mijn gids. Ik vertel hem het geval.

» De man kijkt mij op zijn beurt hulpeloos en verschrikt aan en zegt :

» — Ik begrijp er niets meer van. Gewoonlijk vraagt hij om een asperientje !

Tussen haakjes, ik geloof dat mijn vriend niet alleen sterk overdrijft, maar dat hij zelfs bovendrijft !

Toch heeft hij mij enkele dingen verteld over de kaaimannen en dat is de moeite waard om in « Robbedoes » te lezen. Kijk zelf maar eens !

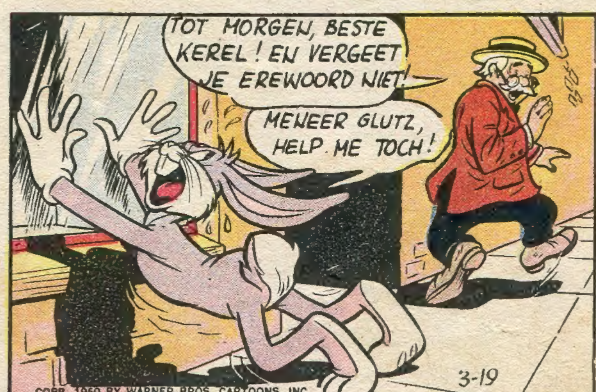

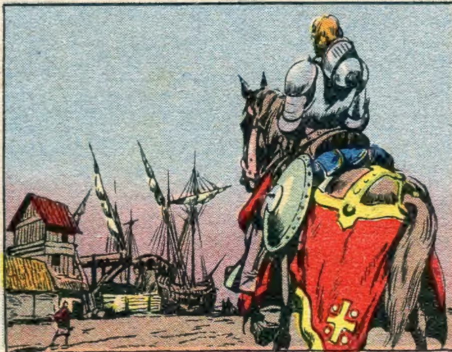

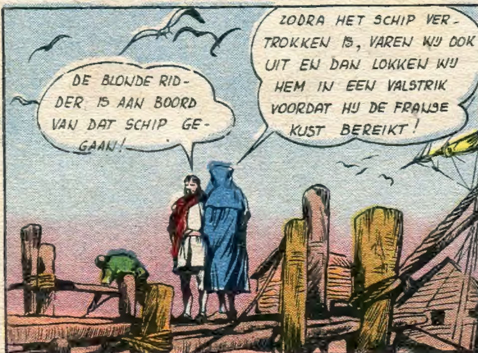
Ridder Parsival

PARSIVAL WIL GEEN AFSTAND DOEN VAN DE KLEREN, DIE ZIJN MOEDER VOOR HEM HEEFT GEMAAKT. HIJ TREKT ZE ONDER ZIJN HARNAS AAN. BOVENDIEN WEIGERT HIJ EEN LIJFGARDE VAN DE KONING. HIJ SPRINGT OP ZIJN PAARD EN TREKT NAAR DE KUST. DAAR SCHEEPT HIJ ZICH IN OP EEN PELGRIMSBOOT!

MAAR DE SPIONNEN VAN KONING KLINGSOR HOUDEN ALLE UITVARENDE SCHEPEN IN HET OOG.

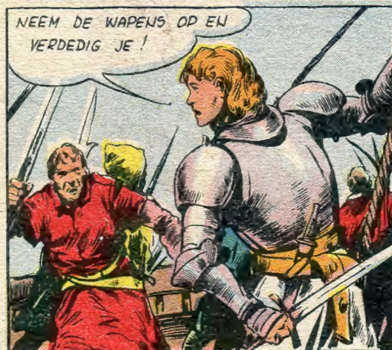

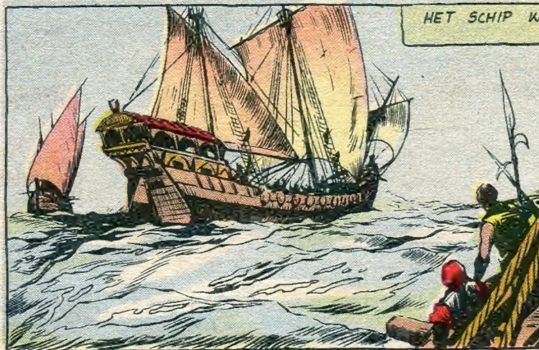
NA TWEE DAGEN ...

GINDS KOMT EEN PIRAAT OP ONS AF!

DAN ZIJN WIJ VERLOREN!

WE KUNNEN ONS TOCH EERST VERDEDIGEN!

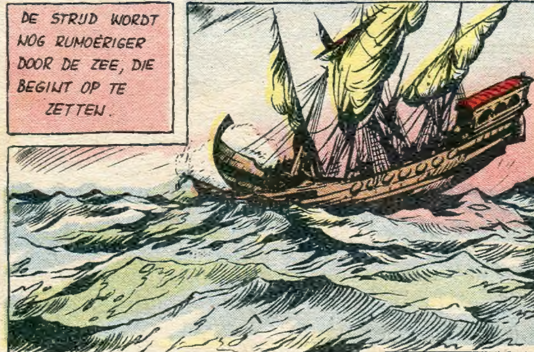

VOORUIT! ER IS EEN FLINKE BUIT TE HALEN!

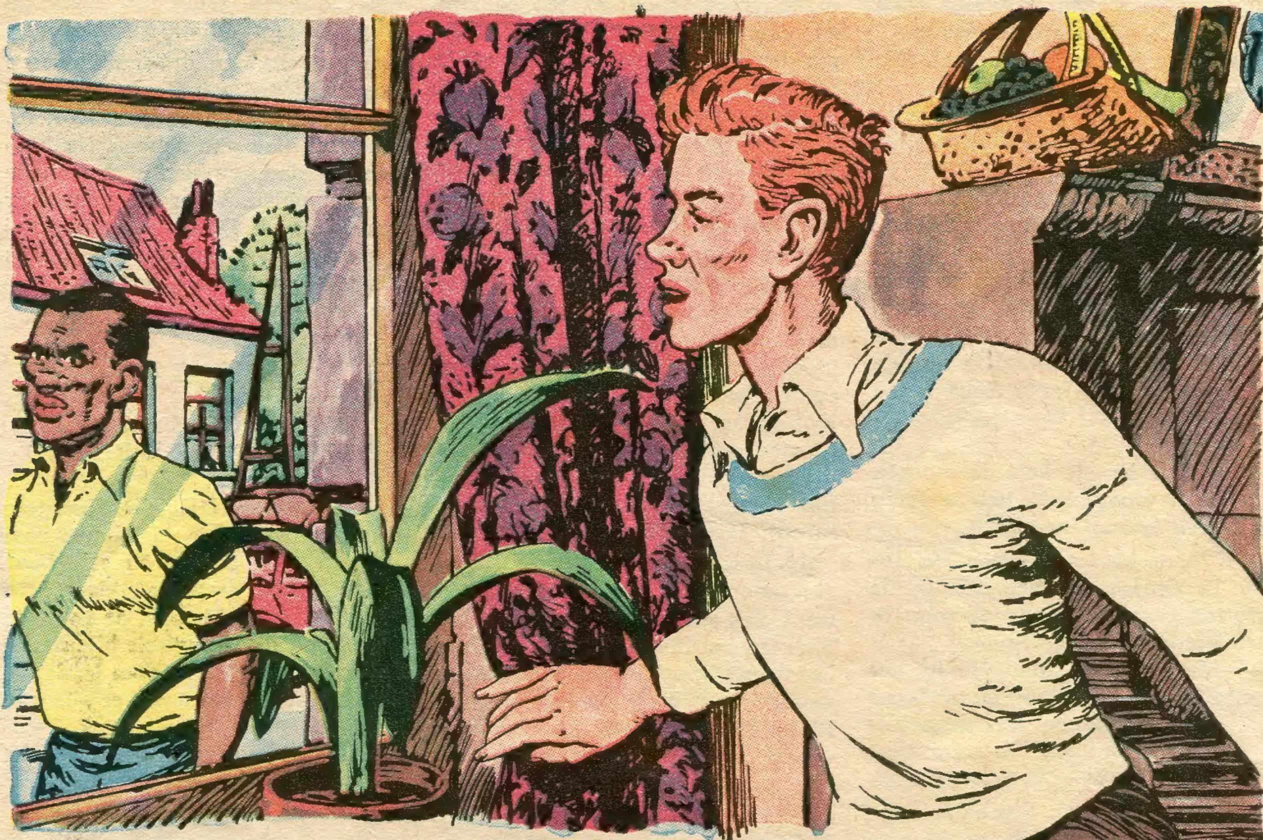

DE STRIJD WORDT NOG RUMOERIGER DOOR DE ZEE, DIE BEGINT OP TE ZETTEN.

Het Geheimzinnige eiland

(12)

KORTE SAMENVATTING. — Jack, z'n zusje Lucy-Ann en zijn papegaai Kiki, brengen hun laatste vacantiedagen door bij hun vriendjes Philip en Dinah Mannering, die bij hun oom en tante, Mr. en Mrs. Sullivan, wonen in een oud, tot puin vervallen kasteel bij de zee. De jongens nemen hun intrek in de torenkamer en maken zich vrolijk over Jo-Jo, de negerknecht, die 's nachts « dingen » ziet ronddwalen op zee. De jongens betrappen de neger, die van een nachtelijk tochtje op zee terugkomt. Ze worden goede vriendjes met een man, die in een hut aan de zee zijn intrek heeft genomen. Ze maken plannen met Bill — zo heet hun nieuwe vriend — om een tochtje op zee te maken.

— Jullie moesten nu maar naar huis gaan en aan tante vragen of jullie vroeg mogen eten, zei Bill. Ik ga niet graag al te laat weg. Het getij zal ons helpen als we op tijd vertrekken.

Dat lieten de vier zich geen tweemaal zeggen. Ze sprongen overeind.

— Daag, tot straks, Bill. We zullen boterhammen meebrengen.

Ze gingen terug naar huis, druk pratend over de tocht. Jo-Jo had zoveel akelige dingen over het verlaten eiland verteld, dat ze het niet konden helpen, dat ze te opgewonden waren.

— Ik ben benieuwd of Jo-Jo nog op het strand is en aan de buitenkant van de grotten op ons wacht, zei Jack.

De kinderen kropen voorzichtig naar het uiterste eindje van de klip en keken er overheen. Ja, Jo-Jo was er nog. Wat een mop !

Ze gingen naar Craggy-Tops en vonden tante Polly in de keuken.

— Tante, zouden wij vandaag vroeg mogen eten en voor vier uur boterhammen mee mogen nemen ? vroeg Philip. Zou dat moeilijk voor u zijn ? Wij zullen u helpen de tafel te dekken en het kan ons niet schelen, wat u ons geeft.

— Er staat nog een koude pastei in de provisiekast, zei tante Polly nadenkend. En tomaten. En er zijn nog een paar gestoofde pruimen. Dek jij de tafel, Dinah, dan kunnen de anderen het eten halen. Ik zal intussen pakjes boterhammen maken en er is nog een gembercake. Die mogen jullie ook meenemen. Lucy-Ann, wil jij de waterketel opzetten ? Ik zal jullie thee meegeven in een thermosfles, als jullie er zin in hebben.

— O, dank u, zeiden de kinderen, en gingen vlug aan het werk.

Ze dekten voor tante Polly ook, maar zij schudde het hoofd.

— Ik voel me niet erg lekker vandaag, zei ze. Ik heb vreselijke hoofdpijn. Ik zal een poosje gaan liggen, als jullie weg zijn vanmiddag.

De kinderen hadden medelijden met haar. Tante Polly zag er moe uit. Philip vroeg zich af of zijn moeder nog wat geld gestuurd zou hebben om het haar wat gemakkelijk te maken, of waar zou tante Polly zich anders zorgen over maken ? Hij wilde het haar niet in het bijzijn van de anderen vragen.

De kinderen zaten al vlug te eten en toen hun boterhammen ingepakt waren, gingen ze op weg.

Ze hadden Jo-Jo niet gezien. De zwarte man was nog op het strand. Hij begreep er niets meer van. De verdwenen kinderen begonnen hem

ongerust te maken. Hij wist toch goed, dat ze in de grotten waren.

Hij ging ook naar binnen en riep hen.

Er kwam natuurlijk geen antwoord. Jo-Jo riep nog een keer en nog eens.

« Als ze in de grotten verdwaald zijn, is het hun eigen schuld », dacht hij bij zichzelf.

Hij besloot naar boven te gaan om bij Miss Polly verslag uit te brengen.

Toen hij boven kwam, waren de kinderen weg en tante Polly stond af te wassen. Zij keek Jo-Jo ontevreden aan.

— Waar ben je heel de morgen geweest ? vroeg ze. Ik heb je nodig gehad en je was nergens te vinden.

— Ik op kinderen letten, zei Jo-Jo. Ik denken zij beneden in de grotten gaan en nu zijn ze weg. Ik heb geroepen en geroepen.

— Doe niet zo dom, Jo-Jo, zei tante Polly. Je gebruikt de kinderen om jezelf te kunnen verontschuldigen voor je luiheid. Je weet heel goed, dat ze niet in de grotten zijn.

— Miss Polly, ik hen er in hebben zien gaan, maar ik hen er niet uit hebben zien komen, begon Jo-Jo verontwaardigd. Ik al die tijd op het strand zijn. Ik zeggen, Miss Polly, de kinderen in de grotten gegaan en er nu nog zijn.

— Ze zijn er niet in, zei tante Polly streng. Ze zijn net van hier vertrokken. Ze zijn komen vragen of ze vroeg mochten eten en zijn nu ergens gaan picknicken. Kom me asjeblieft niet met praatjes aan van grotten...

Jo-Jo's mond zakte open. Hij kon zijn oren gewoonweg niet geloven. Was hij niet heel de morgen op het strand voor de grotten geweest ? Hij had de kinderen onmiddellijk moeten zien, als zij er uit kwamen.

— Doe niet, alsof je verbaasd bent, zei tante Polly scherp. Schiet een beetje op en doe je werk. Je moet vanmiddag alles doen, wat je vanmorgen had moeten doen. Ik geloof graag, dat de kinderen in de grotten gespeeld hebben, maar ze moeten eruit gekomen zijn toen je niet keek. Sta daar niet zo dom te kijken. Je maakt me erg boos.

Jo-Jo schudde zijn lichaam, deed zijn mond dicht en ging stil aan zijn werk. Hij wist niet eens hoe hij het had. Hij herinnerde zich, dat hij op een nacht twee jongens in de rotsen gejaagd had, in de mening, dat het Philip en Jack waren, de vloed was opgekomen en had hen in de grotten gevangen gehouden, maar de volgende morgen waren ze er niet.

En nu hadden de vier kinderen hetzelfde gedaan. Jo-Jo begreep, dat dit niet mogelijk was. Nee, hij moest er niets van hebben. Nu hadden die kinderen hem weer voor de gek gehouden. Waar waren ze naar toe gegaan ? Die middag kon hij niet achter hen aan gaan, want Miss Polly had een kwade bui.

Hoofdstuk XIV

EEN GLIMP VAN HET GEHEIMZINNIGE EILAND

DE KINDEREN haastten zich over de klippen naar Bill Smugs en zijn boot. Hij stond al klaar. Hij nam hun pakjes brood, de cake, de thermosfles en een pakje biscuits en chocolade van zichzelf en legde die in de boot. Ze klommen er allemaal in.

Bill had zijn boot naar de kust

Ze vonden tante Polly in de keuken.

gebracht inplaats van haar achter de rotsen te verbergen. Hij duwde de boot af en waadde door het water tot het vaartuig vlot was. Toen sprong hij er ook in en hanteerde de riemen tot zij achter de rotsen vandaan waren.

— Vooruit dan maar, zei hij, toen ze achter de rotsen weg waren en in open zee dobberden, vooruit dan maar, jongens, het zeil omhoog. Laat mij maar eens kijken, wat jullie kunnen.

De jongens hesen met gemak het grote zeil, daarna namen ze om beurten het stuurtouw. Bill was tevreden over hen.

— Jullie zijn goede leerlingen, zei hij goedkeurend. Ik geloof, dat jullie best alleen met de boot uit zouden kunnen varen.

— O, Bill, zou u ons werkelijk laten gaan ? vroeg Jack gretig. U zou ons best kunnen vertrouwen, heus.

— Misschien nog wel eens, beloofde Bill, maar dan moet ik er op kunnen rekenen, dat jullie niet ver gaan.

— We zullen u alles beloven, wat u wilt, zeiden de kinderen ernstig. Wat zou dat heerlijk zijn om alleen in Bills boot uit te mogen.

Er stond een behoorlijke bries en de boot vloog over het water. Zo nu en dan schommelde ze, als er een grote golf aan kwam rollen, maar de zee was heel kalm.

— Het is heerlijk, zuchtte Jack. Ik hou van het flapperende geluid, dat het zeil maakt en van het geklots van het water tegen de boot en het voortdurende gefluit van de wind...

Lucy-Ann en Dinah lieten hun handen in het koude zijde-achtige water slieren.

Kiki keek belangstellend toe vanaf zijn plaatsje boven op het grote zeil. Hij kon nauwelijks zijn evenwicht houden en moest zijn vleugels half uitspreiden om zich te helpen. Hij scheen net zo van de tocht te genieten als de kinderen.

— Veeg je voeten en doe de deur dicht, zei hij toen hij Bill Smugs in het oog kreeg. Hoe dikwijls heb ik al niet...

— Stil, Kiki, schreeuwde iedereen ineens. Wees niet vervelend tegen Bill, want dan smijt hij je over boord.

(Wordt vervolgd.)

Verschillende jongens en meisjes hebben me geschreven over mijn rubriekje. Ze lezen het graag, zeggen ze — dank voor de pluimpjes — maar toch zouden ze de activiteit van onze plaatselijke club « De Eensgezinden » liever week per week volgen. Daar heb ik niet veel tegen in te brengen. Daarom zal ik de rest van onze kampavonturen maar overslaan. Laat ik hier alleen nog aan toevoegen, dat we het zonder arm- of beenbreuken tot een goed einde hebben gebracht en dat we vast besloten zijn, volgend jaar weer op stap te gaan.

Op het ogenblik telt onze club negen leden. Er zijn zes leden bij gekomen en twee hebben eervol ontslag genomen, namelijk Fred en Richard. Ze zijn namelijk verhuisd naar Luik. We hebben een hartelijk afscheidsfeestje gehad met zelf gebakken wafels. O die wafels van ons ! Alleen de herinnering daaraan brengt onze lachspieren weer aan het werken. Maar daarover kan ik nu niet vertellen.

Het vertrek van twee leden heeft ons voor een eigenaardig vraagstuk gesteld. Met ons vijven waren we namelijk de bezitters van de tent en het andere materiaal. Moesten we nu uitverkoop houden om uit onverdeeldheid te treden, zoals dat heet in notariële acten ?

Onze vrienden begrepen dadelijk, dat zoiets al te dom zou zijn. Richard drukte heel kernachtig zijn mening uit.

— Alles is van de club, zei hij. En moet van de club blijven. Punt.

Dit is zo'n gezonde opvatting, dat wel nooit iemand het betwisten zal. Toch vonden we het beter, een artikel in die zin aan ons clubreglement toe te voegen. Je kan nooit weten !

Volgens dat artikel nu, zijn niet de leden eigenaars van het materiaal, maar de club in haar geheel. Wanneer een lid uit de club treedt, om welke reden dan ook, kan hij geen enkel recht laten gelden, behalve wanneer hij dit vooruit zou bedongen hebben. Wij hebben bijvoorbeeld allemaal enkele boeken afgestaan om een club-bibliotheek samen te stellen. Die boeken zullen we later kunnen terug krijgen, als we dat wensen.

Na het vertrek van Richard en Fred waren we 'n beetje de kluts kwijt, zo wat moedeloos. Het heeft geen haar gescheeld of het was voorgoed gedaan met « De Eensgezinden ». Tot ik op een goede dag bezoek kreeg van een rakker uit een naburig dorp. Hij had een Robbedoes-elftal samengesteld en wou nu graag een match spelen. Hij beschikte over een voetbal en een veld en wachtte nog enkel op tegenstanders.

Ik kan je verzekeren, dat ik erg verlegen zat met het geval. Wij waren maar met drieën en totnogtoe is « de vermenigvuldiging der spelers » niet uitgevonden. Dus...

« Dus, dacht ik, moeten nog acht spelers gevonden worden ! »

Ik weet niet, waar ineens al die energie vandaan kwam, maar nog geen tien minuten later had ik « Verzamelen ! » geblazen en we hielden krijgsraad. We zouden tot elke prijs een elftal samenstellen, al moesten we het uit de grond stampen.

Om te beginnen schreven we met koeienletters op drie grote stukken karton : « De rakkers van M... dagen de rakkers van K... uit tot een vriendenmatch. De Robbedoes-rakkers van K... hebben de handschoen opgeraapt. Wie helpt ons de voetbal-eer van K... verdedigen ? Geen voetbalschoenen of truien nodig. Zich wenden tot Toon V., Zaterdag om twee uur stipt. »

Die oproepen spijkerden we op drie strategische plaatsen vast. Het resultaat was verbluffend. Niet minder dan zeventien liefhebbers boden zich de volgende Zaterdag aan. Wij werden het spoedig eens. Hoewel de meesten geen lid waren van de grote Robbedoesclub, zou de match toch helemaal in het teken van Robbedoes staan. Drie van de spelers vroegen trouwens dadelijk een lidkaart aan, namelijk Victor, Arthur en Marcel.

De volgende Zondag ging de match door. Wij hebben verloren met 5-1, maar dat kon ons weinig schelen. Wij hebben veel plezier gehad en een volgende keer doen we het beslist beter. Bovendien hebben na de match drie andere spelers gevraagd om tot onze plaatselijke club te mogen toetreden. En dat is ook wat waard.

TOON.

OPROEP

Rakker Werner De Rijcker, Langestraat 164, Brugge, laat weten, dat zijn ruilclub uitstekend marcheert. Nieuwe leden zijn nog steeds welkom. Alle liefhebbers kunnen zich bij hem aanmelden.

VRAGENBUS

Frans H., Hoogstraten. — Hartelijke groeten namens Robbedoes. Hij maakt het uitstekend. Ik hoop, dat je plaatselijke club groot succes tegemoet gaat. Als je wil, kan ik een oproepje laten publiceren. Je hoeft het maar te vragen en het is helemaal kosteloos.

Captain Nervill, Brugge. — Nee, beste jongen, propaganda-materiaal is niet beschikbaar. Ook schrijfpapier en de enveloppen zijn volledig uitverkocht. Alleen Robbedoesetiketjes kun je nog krijgen. Die kosten 10 fr. per honderd. Je mag in postzegels betalen.

P. D., Muizen. — Robbedoes kent geen hogere graden toe. De rakkers, die een plaatselijke club stichten, worden clubleiders genoemd. Verder zijn er ook nog kapiteins van Robbedoes-elftallen.

Rakker Beu Larsox. — Voor goede oplossingen van kruiswoordraadsels worden geen prijzen toegekend. Het genoegen alleen is al een mooie prijs waard.

G. D. P., Sint Pieters Leeuw. — De voorwaarden om tot de grote Robbedoes Club toe te treden, verschijnen elke week in « Robbedoes ».

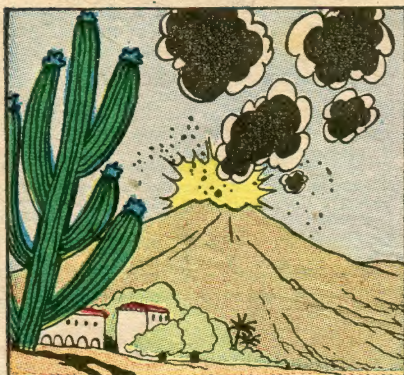
GEHEIME BOODSCHAP

Voor Michel D., Tienen : H46P9K J4Z92J4 74Z4+ 4XKN—5X 4S60X R7+— R74N5423 414—X KJ41R34N 764+9X RSCH0+ 4NZ92 J4741—X RZ3CH63 5H437 N346036 H46—X 514R23 4Z4N.

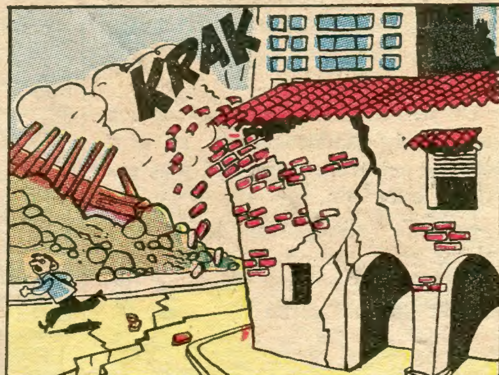

de BAARD en de KALE

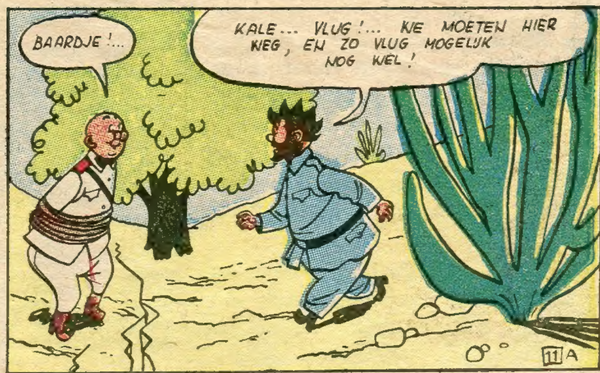

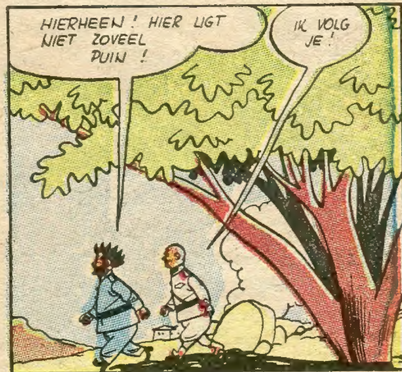

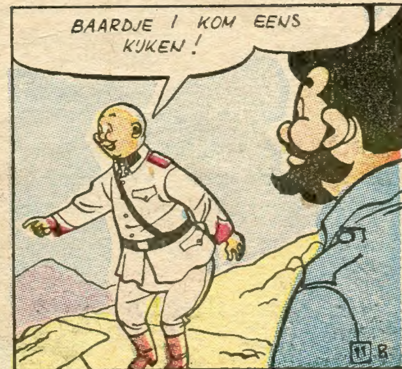

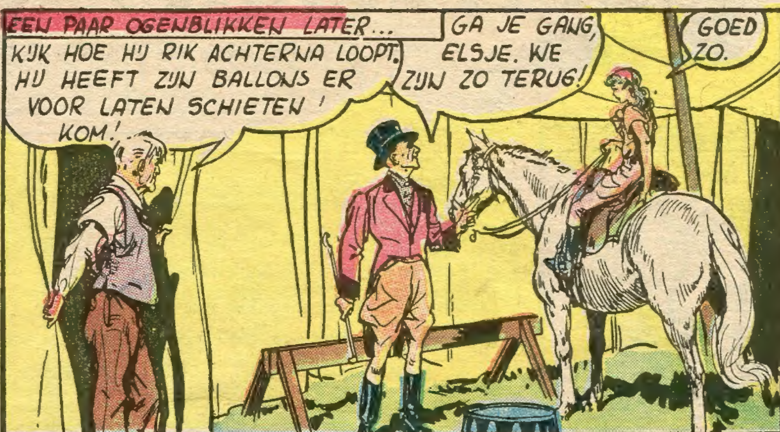

RIK RAKKERS

DOOR FRANK GODWIN

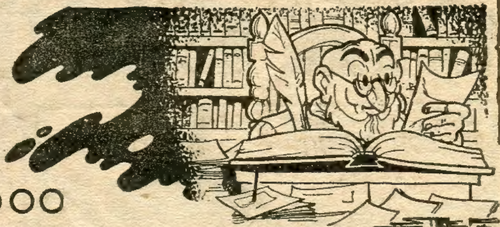

5-28 - TO BE CONTINUED

SNUFFELTJE VERTELT...

Leven er vraatzuchtige monsters... in stille, romantisch-schilderachtige vijvers ?
Wat is cider ?
Zijn er draken, die armen bijkrijgen, wanneer je die afhakt ? ?
Kunnen we zelf appelwijn maken ?
Bestaan er levende wezens, die men zonder meer... binnenstebuiten kan keren ? ? ?

Ziehier wat Snuffeltje daarover denkt !

Ja, **EL AKOBAR** uit **Aalst**, er leeft een vreselijk monster in onze rustige vijvers, verborgen onder de sierlijke bladeren van een beeldschone waterlelie... Het is de « **Hydra viridis** » of **groene armpoliep !** Een ondier, dat zes tot twaalf uitspreidbare tentakels rond zijn bek heeft ! Hiermee klautert het beest langs de stengels van waterplanten omhoog en hiermee vooral grijpt het zijn prooi : allerlei wormen en insecten !... Gelukkig bereikt het slechts een lengte van... anderhalve centimeter. Maar daarom blijft het niet minder een monster, zeker in de ogen van een argeloos vliegje of een klein en dartel zoetwaterkreeftje ! En niet enkel de tentakels zijn verraderlijk rekbaar, het hele lijf kan naar wens samengetrokken of uitgezet worden !...

Dit lichaam zelf is eigenlijk slechts één zakvormige holte, de maag ! Hierin wordt het voedsel opgenomen en verteerd. De onverteerbare stoffen worden langs dezelfde mondholte weer uitgeworpen, want een afvoeropening is er niet. Het vangen van de prooi gebeurt dus met vangarmen, die hiervoor met netelcellen zijn uitgerust. Ze storten een bijtend gif uit, dat de prooi verlamt... Het heeft ongeveer dezelfde werking als een brandnetel. En helemààl dezelfde, als wat die plezierige zeekwallen ons, baders, kunnen bezorgen, maar dan in het klein. Wij, dikhuiden van mensen, zijn ongevoelig voor de netelbatterijen van de hydra. Je kunt dus gerust verder pootje baden ! Je zult trouwens het monster moeilijk ontdekken. Ten eerste verbergt het zich en ten tweede heeft het precies dezelfde kleur als de waterplanten, waar het omheen gestrengeld zit.

Merkwaardig is, dat er in de zomer knobbelige uitwassen groeien aan de hydra. Deze groeien maar en blijken op hun beurt... jonge poliepen, die losgeraken en een zelfstandig poliepleven gaan leiden ! Dat noemen de geleerden voortplanting door « knopvorming », net als in de plantenwereld !

De ontdekker van de hydra, Trembley, (hij vond ze op « Zorgvliet » het buitengoed van vader Cats bij Den Haag) stelde zelfs met verbazing vast, dat de dieren eenvoudig binnenstebuiten gekeerd kunnen worden. Ja, dat ze... twee armen er bij kregen, als hij ze een wonde toebracht, net als de hydra uit de fabelleer, — de veelkoppige gifspuwende slang uit het moeras Lerna — die twee koppen bij kreeg, wanneer Heracles er één afsloeg ! Vandaar de naam. Natuurlijk verlangen jullie ook deze geschiedenis te kennen, maar... dat is dan voor een andere keer !

HOE MAAK JE CIDER ?

Deze frisse drank **BLONDE LUCHTDUIVEL** uit **Oosterzele**, wordt uit appels geperst. Jammer genoeg is de tijd tot bereiding nu voorbij. Jullie moeten er steeds aan denken, dat een machtige schaar rakkers op antwoord wachten, zodat men bij Snuffeltje, figuurlijk, in de rij moet staan en zijn beurt afwachten, net als bij de aankoop van een... fles slaolie een poos geleden ! Dit brengt me tevens op een ander chapiter betreffende Snuffeltjes reglementen. **Snuffeltje beantwoordt nooit een brief, als deze, behalve de schuilnaam ook niet de echte naam EN HET VOLLEDIG ADRES van de afzender bevat ! ! !** Daarom zullen er sommige rakkers vergeefs op antwoord wachten ! Enfin, je wéét het nu. Denk er voortaan ook aan ! Maar nu : onze cider !

De appels (het beste is, enkel de late soorten te gebruiken) worden in een pers gedaan en zo bewerkt, dat het sap er uitloopt en « de appelpulp » achterblijft. Deze pulp wordt in een kuip gedaan, waarin je kokend water giet tot het goedje juist onder water staat. Je dekt dan de kuip af en de volgende dag wordt dit mengsel opnieuw uitgeperst ! Beide soorten sap worden dan bij elkaar gegoten in « het gistingsvat ». Dit mengsel mag nog ongeveer 10 ten honderd water bevatten ! Bij dit sap voeg je suiker, die zich door gisting tot alcohol zal omzetten. Die suiker voor het geval de appels op zichzelf niet zoet genoeg zijn. Cider heeft gewoonlijk maar een klein alcoholgehalte. Het is juist deze alcohol, die de wijn voor bederf bewaart, maar... die, jammer genoeg, ook tot drinkgewoonte aanleiding geeft. Per hectoliter vloeistof geven twee kilogram suiker één graad per honderd alcohol. Wat dus zeggen wil, dat twee kilo suiker door gisting één liter zuivere alcohol kunnen opleveren.

Deze suiker wordt eerst in water gesmolten en dus in de vorm van « stroop » bijgevoegd. Nu voegt men gewoonlijk enkele grammen per hectoliter wijn bij (bakkersgist is ook goed !) Dit om aanstonds goede gistcellen te krijgen, want er zijn er ook slechte, die heel het boeltje kunnen doen verzuren ! Dan begint een onstuimige gisting : het schuim broest uit het vat ! Daarbij is een temperatuur van ongeveer 18 graden Celsius gewenst.

Als de gisting mindert, mag de temperatuur tot 12 à 15 graden teruggebracht worden.

Na deze gisting is het mengsel « wijn » geworden. Onze appelwijn is echter nog niet klaar ! Hij moet van het bezinksel afgeheveld worden in een ander vat dat eerst goed dient uitgezwaveld om verdere gisting te voorkomen. Enkele dagen later « klaart » men de wijn. Hiervoor bestaan verschillende klaringsmiddelen. Zo bijvoorbeeld tot schuim geklopt eiwit (één of twee eieren per hectoliter) dat goed met de wijn vermengd wordt. Alle kleine zwevende bestanddelen slaan daardoor op de bodem. Daarna hevelt men weer over op een gezwaveld vat en de wijn is helder en gebruiksklaar ! Gewoonlijk laat men hem echter verschillende maanden op rust voor men hem « op flessen trekt ». Voor het op flessen trekken kun je hem nog met suikerstroop naar willekeur, « aanzoeten ».

Gelukkig bestaan er ook alcoholvrije gepasteuriseerde, ongegiste appelsapen, die al de goede eigenschappen van appelwijn bezitten, zonder dat jullie de kans lopen dronkaards te worden.

Nu weten jullie het toch voor het volgende jaar, hè ?

MET ROBBEDOES VOORUIT EN VOORAAN ! ! !

Jullie toegenegen aartsrakker.

SNUFFELTJE.

VRAGENBUS

KAPITEIN NORD. — De Russische luchtmacht geeft zo goed als nooit inlichtingen over toestellen, die zij in dienst heeft. Alle opgaven daarover berusten dan ook in hoofdzaak op gissingen. We kunnen je dienaangaande dus al weinig méér vertellen dan je in dat boek gelezen hebt. Voor zover onze documentatie het toelaat en als we over de nodige plaatsruimte beschikken zullen we later eens schrijven over die oudere toestellen van Russische constructie. Wat die maatschetsen betreft : we hebben pas nog een reeks schetsen van Russische vliegtuigen in ons blad opgenomen !

Het overtekenen van maatschetsen. Je mag natuurlijk de schetsen uit « Robbedoes » nemen en die vergroten voor je verzameling. Wat je echter niet mag : deze tekeningen op een aantal exemplaren laten drukken (of aftrekken) om te verkopen ! Maar dàt zal je bedoeling wel niet zijn. Voor het bouwen van schaalmodellen is het « Exacto »-mesje en het ander gereedschap heel geschikt. Die kun je vinden in grote speelgoedzaken, bij gereedschaps-handelaars, ijzerwinkels en dergelijke.

WILLY LAMON. - Oostende. — Je bent natuurlijk nog te jong om piloot te worden ! Welke school je volgt is, feitelijk gelijk. De wetenschappelijke klassen zullen heel goed zijn. Het komt er in hoofdzaak op aan, goed thuis te raken in vakken als wiskunde, rekenen, algebra, enz. Evenzo natuurkunde en aardrijkskunde. Als je oud genoeg bent (18 j.) kun je deelnemen aan het vergelijkende examen, dat van tijd tot tijd door de Luchtmacht wordt uitgeschreven. Als je hiervoor slaagt, wordt je als leerling-piloot aangenomen !

BUCK DANNY 7350. — Een lijst der vliegtuigfoto's van het **Vliegfeest te Deurne**, die bij mij verkrijgbaar zijn, word je toegezonden tegen een omslag met je adres en (ongebruikte !) zegel van 1,75 fr De Belgische luchtmacht heeft thans ongeveer 18 Gloster « Meteors » in dienst ! De grootste luchtmachten ter wereld zijn, voor zover we veronderstellen, die van Amerika, Engeland en Rusland.

GOLD STAR 7382. — Adressen van handelszaken kunnen we slechts in een persoonlijk antwoord geven ! Wil je de gevraagde adressen nog kennen, laat het dan even weten en we zullen je die opzenden. De vleugels van het te bouwen model kun je het beste met liggers en ribben uitrusten.

H. PLADYS. - Leuven. — Hartelijk dank voor de opgezonden gegevens ! Je hebt anders ons antwoord verkeerd begrepen. We bedoelden niet, dat we deze gegevens niet bezaten of het vliegtuig niet kenden ! We antwoordden enkel op de vraag « of het toestel in dienst was bij de Amerikaanse vloot », dat dit ons niet bekend was ! Mogen we er even op wijzen, dat er in je sympathieke brief een fout geslopen is ? Het fabrieksnummer van de Convair-Liner is niet NX. 90849, zoals je aangeeft. Dit is gewoon de **burgerlijke** registratie van **één** dezer toestellen ! Het fabrieksnummer van de Convair Liner is 240 (2 voor twee motoren - 40 voor 40 passagiers). Verder is de F2H-1 de « Banshee »-straaljager !

DE VALK VLIEGER 7385. — Hierbij de gevraagde gegevens van de « Nord 1203 Norecrin II ». Vierpersoons sportvliegtuig. Geheel metalen bouw. Intrekbaar onderstel. Motor Regnier 4L0 van 135 PK. Spanwijdte 10,22 m. Lengte 7,22 m. Hoogte 2,76 m. Leeggewicht 652 Kgr. Totaal gewicht 1050 Kgr. Maximum snelheid 280 Km.-u. Kruissnelheid 220 Km.-u. Landingsnelheid 85 Km.-u. Hoogtegrens 5000 m. Vliegbereik 900 Km.

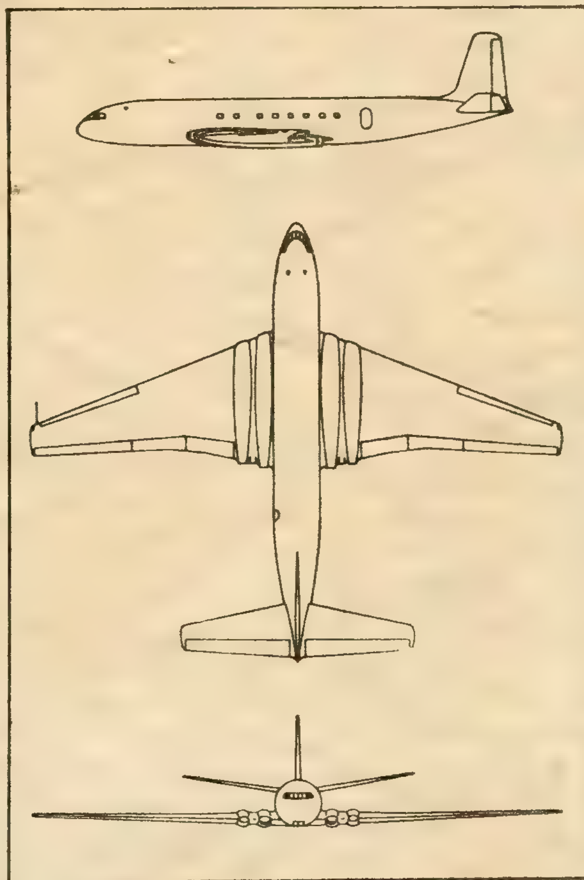
KALLY 2181. — Wat de maatschetsen betreft, kunnen we je tot onze spijt niet onmiddellijk en rechtstreeks helpen, aan wat je vraagt. Deze in ons blad opnemen zullen we zeker doen, maar wanneer precies ? Dat is al heel moeilijk te zeggen. Er is toch hoogstens maar plaats voor één maatschets per week ! En er staan nog zoveel andere op het verlanglijstje ! Aangezien zelfs wij niet ALLE luchtvaarttijdschriften ontvangen, kunnen we je moeilijk zeggen, in welke bladen nauwkeurige maatschetsen voorkomen. We kunnen je echter wel helpen, wat betreft de tijdschriften, die je opnoemt. - **«Vliegwereld»** : Het « Maatschetsenhoekje » is over 't algemeen zèèr betrouwbaar. - **«The Aeroplane Spotter»** : zeer juiste en betrouwbare maatschetsen ! - **«The Aeroplane»** : hetzelfde als de « Spotter ». - **« Aeronautics »** : over het algemeen zeer betrouwbaar. - **« Conquète de l'Air »** : we geloven niet dat dit blad ooit maatschetsen geeft ! - **« Echo des Ailes »** : « Notre carnet de silhouettes » geeft vaak onbetrouwbare en onjuiste maatschetsen. Bij de artikels komen echter wel goede schetsen voor. - **« Weltluftfahrt »** : de meeste maatschetsen, die in dit blad voorkomen, zijn betrouwbaar.

HELICOPTER TE A. — Nee, er bestaat thans — spijtig genoeg — geen Nederlandstalig luchtvaarttijdschrift, dat in België wordt uitgegeven. « Vliegwereld » is een Nederlandse uitgave ! Het verwondert ons, dat je geen antwoord hebt ontvangen op je vraag om inlichtingen die je naar dat Franstalig tijdschrift hebt gestuurd Stuur die vraagjes maar hierheen, dan zullen wij ons best doen zo spoedig mogelijk te antwoorden.

Vlieger BOB.

ONS MAATSCHETSENHOEKJE

DE HAVILLAND COMET

Een der meest besproken na-oorlogse vliegtuigen. In Engeland verwacht men zeer veel van dit type. Reeds besteld door B. O. A. C. en Canadian Pacific Airlines. - Spanwijdte 35,05 m. Totaal gewicht 47.600 Kgr. Kruissnelheid 790 Km.-u. Passagiers 36.

(Maatschets Copyright Aeronautics.)

DE HUID VAN DE BEER

DE BEROEMDE fabel van Lafontaine wil ik hier enkel aanhalen omdat ik de kapitein van een fregat er even aan wilde herinneren. Ongetwijfeld heeft die kapitein deze fabel in zijn kinderjaren ook gelezen, doch ik heb gegronde redenen om aan te nemen, dat hij Lafontaine niet heeft begrepen en allerminst in practijk heeft gebracht!

En ziehier waarom!...

Het gebeurde in het jaar 1793.

Iedereen herinnert zich nog, dat op dat tijdstip Frankrijk met een bloedige na-revolutie worstelde. Het land stond in vuur en vlam en niemand was veilig! Deze onlusten werden niet alleen in Frankrijk besproken, maar eveneens in het buitenland. In de Engelse maritieme kringen zag men niet zonder leedvermaak, dat de Franse zeemacht geweldige slagen te incasseren kreeg nadat zij zich zo kranig had geweerd op de grote oceanen aan de vooravond van de roemruchte Navy.

Men had geen venijn en geen sarcasme genoeg om de ontredderde en afgetakelde schepen nog verder af te breken, want Frankrijk bezat geen geld om de vloot weer behoorlijk op te klaren. De Engelsen lachten met de hogere Franse zee-officieren, die door de omstandigheden verplicht werden om het bevel te voeren over een stel slopersboten. Zij hekelden de ongedrilde bemanning van de oorlogsbodems. En vooral de Engelse kapitein Georges Courtenaye, commandant van het fregat « Boston », kon moeilijk zijn afkeurende houding onder stoelen of banken steken.

Zijn minachting voor de matrozen van de Franse revolutie werd zo groot, dat hij zich tijdens een banket liet verleiden om een stomme weddenschap aan te gaan. De wijn was hem naar het hoofd gestegen.

Hij nam het glas in zijn hand en ging rechtstaan. Zijn uniform schitterde in het licht. Toen bracht hij deze eigenaardige toast uit:

« Ik drink op de aanstaande ondergang van het Franse fregat „De Meeuw". Dit fregat moet weldra hier binnenlopen en nadat ik het persoonlijk tot een gevecht zal uitgedaagd hebben, schiet ik het met mijn eigen kanonnen naar de kelder! »

Na deze woorden ging hij weer zitten en de zee-officier werd stormachtig toegejuicht.

*
* *

Aan boord van « De Meeuw » bleef men op deze Juli-avond van het jaar 1793 onkundig van de weddenschap, die men ergens in Engeland had afgesloten.

Het fregat had zes en twintig vijandelijke koopvaardijschepen tot de orde geroepen en zeilde nu naar New York om nieuwe voorraden in te slaan en wat opgelopen averij te herstellen.

Het is moeilijk vast te stellen waarom Courtenaye op de dag van de weddenschap zo onredelijk was. Is me dat een stelletje zeeschuimers! En wat een uitrusting! Zelfs een landrot kan zich niet vergissen!

De bemanning van het Franse fregat bestond uit ruige zeebonken, die niet bang waren voor een robbertje vechten!... En de commandant was voor de drommel geen salonheld! De Franse kapitein voelde zich nooit thuis in een fauteuil. Als hij op de brug van zijn schuit stond, dan leefde hij pas.

Hij had niet alleen het fregat in zijn veilige handen, maar ook de bemanning ging voor de « baas » door het vuur. Hoe dikwijls had Bompard in de hitte van het gevecht, als de kansen werkelijk ongunstig stonden, niet naar zijn grote koperen roeper gegrepen en het gevecht geleid? Hoe dikwijls had hij zijn mannen niet toegebruld: « Hak er op los, jongens! » Dan vochten zijn mannen als uitgebroken leeuwen en de overwinning lachte hen voor de zoveelste keer toe.

Het was de laatste dag op zee! De bleekrode zon dook aan de horizon uit het water op. Ginds ergens lag de kust verborgen achter een nevelgordijn. Vandaag zou het fregat eindelijk de lachende haven van New York binnenlopen. Nog enkele uren en zij voeren in de territoriale wateren van het neutrale Amerika.

Plotseling riep een stem uit de kraaienmast:

— Zeil recht voor ons!

Zo'n bevel behoefde dicht bij de kust nog geen bijzondere betekenis te hebben. Misschien was het de havenloods!

Bompard keek door zijn zeekijker naar het naderende schip.

— Neen, bromde hij, het is geen loodsboot en ook geen koopvaardijer. De masten zijn te hoog! Het is een fregat!

» Er heerst grote bedrijvigheid aan boord en de andere nadert snel. Elke vergissing is uitgesloten. Het is een oorlogsbodem. Maar welke nationaliteit? Een Engelsman? Een Fransman? Een Amerikaan?

» Maar wat volgt dat schip een eigenaardige koers! Het manoeuvreert zo, dat het straks bij een eventuele aanval de wind in het voordeel heeft. Zo doet elk schip, dat tot de aanval overgaat. Het kan dus niets anders zijn dan een vermetele Engelsman!

» Dan zullen wij hem warm ont-

vangen! In overeenstemming met zijn brutaliteit!

Het is inderdaad Courtenaye. Hij heeft zich drie dagen rust gegund, de « Boston » vol munitie gepropt, de boeg netjes in de verf gezet en zijn bemanning op een « verrassing » voorbereid. Courtenaye is vastbesloten om zijn weddenschap te winnen en hij is volkomen zeker van zijn zaak. Hij wacht tot hij op schootsafstand van de Fransman is, dan neemt hij de roeper aan zijn mond en brult:

— Geef je over, Fransman of ik jaag je naar de kelder!

Bompard hoort het gejuich op de vijandelijke bodem. Hij schreeuwt woedend terug:

— Dus, je moet mijn huid hebben? Kom op, ik lust je!

Hij smijt het roer om en verandert van richting zoals de ridders in de Middeleeuwen. Het heeft geen zin om hier het hele gevecht te beschrijven. Alvorens het vuur te openen is Bompard naar de stukken gegaan en voor iedere matroos heeft hij een paar aanmoedigingen over. Aan de kanonniers geeft hij opdracht om de stukken precies op de vlotlijn van de vijand te richten. Hierdoor bewijst de Franse kapitein eens te meer de behendigheid van zijn krijgskunde.

De zee is inderdaad vrij woelig en de beide schepen deinen nogal sterk. De geringste inslag aan de waterlijn is uiterst gevaarlijk.

Rang!... Het eerste salvo van « De Meeuw » slaat de splinters uit de houten karkas van de « Boston ». Stukken vliegen weg en verschillende matrozen lopen al verwondingen op.

De « Boston » jaagt een driedubbele lading in de masten. De twee tegenstanders weten wat zij waard zijn.

De gloeiende kogels gieren over en weer.

De lucht is vol kruitdamp.

Het gevecht duurt voort.

Plotseling ontstaat een tumult op de commandobrug van de « Boston ». Courtenaye valt. Een kogel heeft hem finaal doorboord.

Vanaf dat ogenblik is de strijd gestreden.

De « Boston » waagt nog een salvo, raapt dan de zeilen bij elkaar en neemt de vlucht.

Zij worden achtervolgd door het hoongelach van de Fransen.

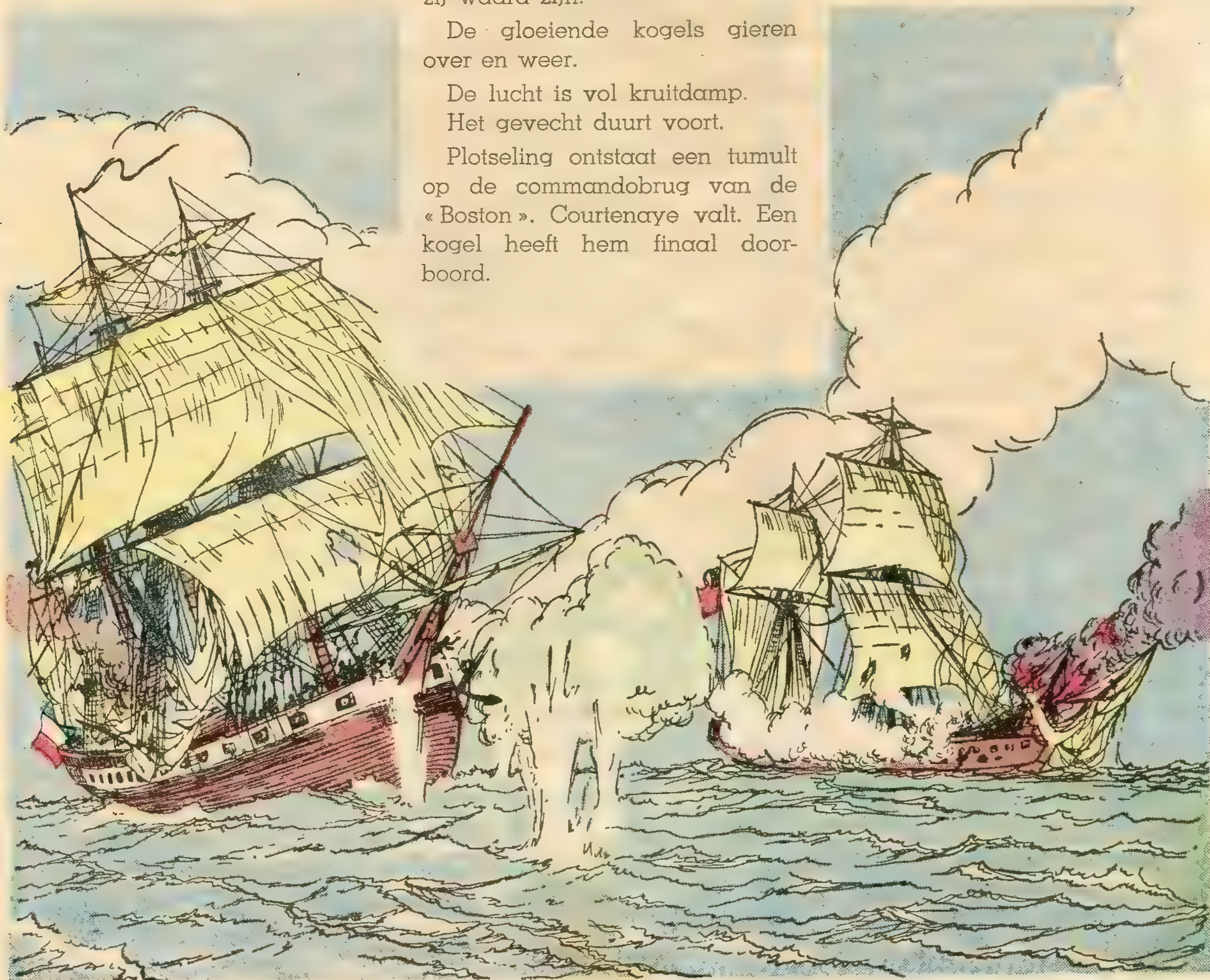
Bompard wil de vluchteling achternazitten, maar zijn masten hebben het hard te verduren gehad.

De « Boston » verdwijnt snel aan de horizon.

Er zijn talrijke doden en gewonden aan boord. Bovendien tracht de « Boston » de vernedering ergens langs de kust te verbergen; evenals het ontzielde lichaam van een overmoedige commandant.

« ... Wees op uw hoede en veracht niets... », had de goede Lafontaine gezegd.

W. MYRTAL.

HUP ROBBEDOES-

INSPECTIE

Na een zware werkdag blijkt onze te versjouwen houtstapel al aardig gekrompen. Eerlijk gezegd, we zijn bekaf, daar we aan dit soort werk helemaal niet gewend zijn.

Geloof maar, dat alle rakkers blij zijn, als ze eindelijk naar het kamp kunnen, dat door de goede zorgen van Fred, Guido, Flip en René is opgericht en dat ons deze nacht herbergen zal.

Met zijn neuswarmertje nog altijd in zijn mond inspecteert hij als kenner de opgezette tenten. Hij schopt eens tegen een paaltje, trekt aan de touwen en draait eens met geheimzinnig gezicht rond een boom. Ineens horen we zijn zware stem afkeurend grommen :

— Wie is de snul die op die manier het touw van de bovenste tentstaak heeft vastgezet ? Hoe wil je nu, dat zoiets houdt met ENKELE KNOPEN ? Een windstoot en jullie villa ligt er !

Piet blijkt de schuldige en verschijnt kleurend voor vadertje Mertens. Die heeft intussen het touw al opnieuw geknoopt en wel met een SCHIPPERSKNOOP.

— Die houdt, kerel ! Daar kun je aan trekken zoveel je wil.

Dan kijkt hij naar de tentharingen en stokken. Je ziet, dat hij enkel prima werk kan waarderen. SLUITKNOPEN, LOPENDE KNOPEN en ANKERKNOPEN vervangen weldra het knopengebroddel van onze ondeskundige tentenzetters.

— De beste knoop voor je tentopstelling is wel de SPANTOUWKNOOP. Daar zul je het meest plezier van hebben.

— Je moet het maar weten, zegt Robbedoes, bewonderend en zuchtend tegelijk.

— Eigenlijk ontbreekt er iets aan jullie kamp, vervolgt vadertje Mertens. Ik zie nergens een vlaggemast ! Zal ik jullie eens eventjes vertellen, hoe je zoiets opzet ? Je neemt een goeie rechte stok of paal. Dat is dan de mast. Een WANTKNOOP, met daaronder een SCHIPPERSKNOOP om het verschuiven te verhinderen, houdt die mast keurig overeind. De vlag zelf bevestig je met een GANZEPOOTKNOOP. Vervolgens...

Een snerpend fluitje onderbreekt deze uitleg. Fred verkondigt de hongerige schare, dat de pot klaar is ! Weg mast, vlag en knopen ! We hebben allemaal teveel honger om nu nog aandachtig te luisteren.

— Aan tafel, jongens !... schreeuwt Robbedoes. Ik geloof, dat de honger mijn maag heeft toegeknoopt ! Hoe heten die knopen, vadertje Mertens ?

FRANK.

SCHIPPERSKNOOP — VIEREN — SPANTOUWKNOOP — SPANNEN

GANZEPOOTKNOOP
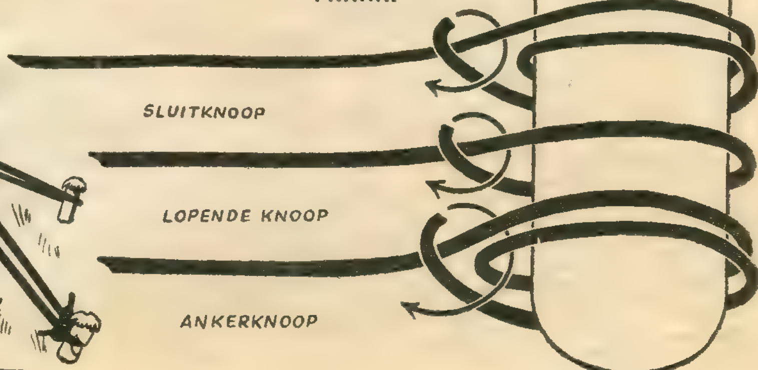
CAPELAGESTEEK — SPANNEN EN VASTZETTEN OP DERDE PAAL

710
SPREIDING DER GEBOGEN ARMEN :- STAND ALS IN 612, GEBOGEN ARMEN VOOR HET LICHAAM ; ZIJWAARTS LATEN UITWIJKEN TOT DE ELLEBOGEN DE MUUR RAKEN.

720
STAPPEN MET GELEIDELIJK STEUNEN OP DE HELE VOET :- DE KAMER ROND ! EERST DE HIEL NEERZETTEN EN VERVOLGENS DE HELE VOET LATEN VOLGEN.

730
ZITTEND HET BEEN OPWIPPEN EN OPVANGEN IN JE ARMEN :- BENEN TEGEN ELKAAR, ARMEN VOORWAARTS GESTREKT. LINKERBEEN OPVANGEN MET RECHTERARM EN OMGEKEERD.

147
OP DE GROND LIGGEND ARM OPHEFFEN :- OM BEURTEN EEN ARM OPHEFFEN, TERWIJL JE OP DE ANDERE STEUNT EN DAT EEN TIJD VOLHOUDEN.

DE KAAIMAN

Ik had jacht gemaakt op olifanten in Ceylon, op tijgers in Indië, op rhinocerossen in Oebangi, op leeuwen in de Sahara en op beren in het Rotsgebergte, maar ik had nog nooit kennis gemaakt met de kaaiman van de Amazone!

Ik brandde van verlangen om Zuid-Amerika te doorkruisen en de lange kaakbeenderen en de scherpe tanden van een kaaiman aan mijn jachttrofeeën toe te voegen. Daarom bracht ik een kleine expeditie op de been en nadat wij om het Tumuc-Humacgebergte waren heengetrokken, zakten wij tot aan de grenzen van Matto Grosso.

Het hele Amazonengebied lag nu achter ons. Wij trokken door de eindeloze vallei van de Madeira, die zo rijk is aan felle contrasten.

Mijn gids had mij verteld, dat wij de volgende dag een ontmoeting zouden hebben met de gevreesde alligators, want wij waren nu diep doorgedrongen in een moerassige streek met talrijke riviertjes. Hier in de broeierige modder van de jungle vonden de kaaimannen een veilige schuilplaats

Het was snikheet en de zon brandde onbarmhartig op onze hoofden. Wij kwamen moeilijk vooruit in het hoge dorre gras en bij iedere stap moesten wij scherp uitkijken om niet weg te zakken in de verraderlijke modder. Na urenlang tasten en zoeken staken wij eindelijk over. Wij sloegen met onze messen een doorgang in een muur van dichte bladeren en eindelijk zaten wij diep in het equatoriale woud

Wij trokken aldoor maar verder en na een paar korte etappes bereikten wij het doel, dat de gids voor ons had uitgezocht.

Ontelbare muggen zwermden om ons heen. Op mijn vorige avontuurlijke tochten had ik veel meegemaakt, maar hier was het een hel.

De lucht was ademstil. Wij hadden de savannah verlaten en ik had in stilte gehoopt, dat de open plekken in het woud ons wat frisse lucht zouden brengen. Maar niets daarvan! De natuur was bladstil.

Wij brachten de nacht in een groeve door en, God zij dank, konden wij onze verloren krachten weer een beetje herstellen.

De volgende dag, zei ik... Het was een verschrikkelijke dag!

Wij hadden ons vroeg op weg begeven. De tocht was even zwaar als de vorige dag. Eindelijk kwamen wij aan een zijarm van de Madeira en tevens aan de zoom van de jungle. De streek was hier veel moerassiger dan het gebied waar wij doorheen getrokken waren.

Hier lag het doel van onze tocht, « het hoekje », dat Manoas voor ons had uitgezocht. Volgens onze gids wemelde het hier van de kaaimannen.

Terwijl wij ons bivak opsloegen keken wij uit naar het grove wild. Maar het was hier even stil als in de jungle. Wij strekten onze ledematen uit en ondanks de venijnige aanvallen van de muggen die ons geen ogenblik rust gunden, vielen wij in slaap

Manoas volgde ons voorbeeld niet. Hij sloeg de karabijn om zijn schouder, gespte de patronengordel om en ging het terrein eens verkennen zoals hij zei.

Plotseling hoorden wij schreeuwen in de verte. Toen hij langs de stroom liep, stootte Manoas eensklaps op een prachtige alligator. Wij konden de geschubde rug onderscheiden evenals de scherpe kaakbeenderen

Ik sprong haastig op en door de emotie vergat ik mijn patronengordel om te doen. Een geweer zonder kogels en een jager zonder munitie... maar het was te laat om terug te gaan. In een paar sprongen stond ik naast Manoas en nog nooit in mijn leven heb ik zo'n adembenemend gevecht meegemaakt tussen mijn gids en dat verschrikkelijke dier.

Ik moet direct toegeven, dat mijn gids niet de indruk gaf, dat hij op mijn hulp rekende, integendeel. Hij had zijn geweer weggesmeten en scheen van het gevecht te genieten. Door zijn geschreeuw had hij mijn aandacht willen trekken om als toeschouwer de komende dingen bij te wonen.

Ik stond stom van verwondering toe te kijken. Wat mijn eigen angst betreft, daarover wil ik liever zwijgen, want dat zou mijn prestige in uw ogen erg kunnen schaden.

De kaaiman ging geweldig te keer. Hij sloeg met zijn zware staart en één slag was voldoende om een man te doden. Hij maaide gewoon alles weg wat onder zijn bereik kwam. Manoas omspeelde behendig elke verdachte beweging van het wild geworden dier. Hij ontweek de nijdig gapende muil en de geselende staart.

In zijn rechterhand hield hij niets anders dan een lange dolk. Dat was zijn enige wapen! De kaaiman wrong zich centimeter voor centimeter uit het riet van de rivieroever en sloeg zijn machtige klauwen wild in het rulle zand. Hij kroop langzaam op zijn aanvaller toe. Manoas scheen hem op te wachten.

Ik stond op nauwelijks drie meter van Manoas en kon duidelijk de rood doorlopen ogen en de driedubbele rij scherpe tanden onderscheiden. De kaaiman kroop met opengesperde muil langzaam naderbij. Hij was nog maar vijftig centimeter van de gids verwijderd.

Maar mijn gids was sneller dan de bliksem. Met een onfeilbare zekerheid stootte hij de lange dolk midden in de strot van de alligator en toen hij onder mijn verschrikte ogen zijn blote arm terugtrok, bleef de dolk in de afgrijselijke muil van het monster steken. De opengespalkte kaken konden zich niet meer sluiten.

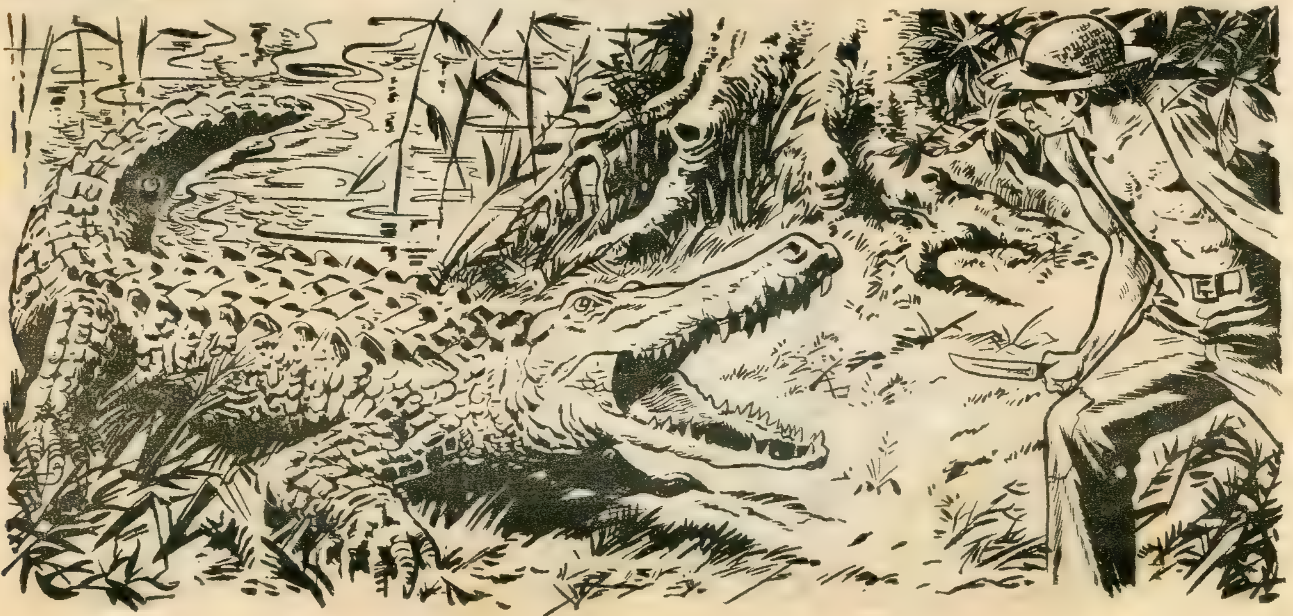
Dat was alles!

Mijn dragers kwamen toegelopen en doorstaken het lichaam van de kaaiman met lansen, terwijl ik als versteend naar dat schouwspel bleef staren. In een oogwenk had ik de ijdelheid van onze Europese jachtmethode doorzien en tevens mijn eigen ijdelheid.

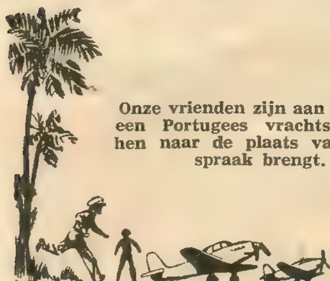
En als ik niet zo bang was geweest om mij belachelijk te maken, dan had ik mijn hoed afgenomen voor deze inlanders!

Manoas bleef uiterst kalm. Hij was een groot jager, daarom bleef alles zo eenvoudig in zijn ogen

Marc NANTERRE.

De Zwarte Draak

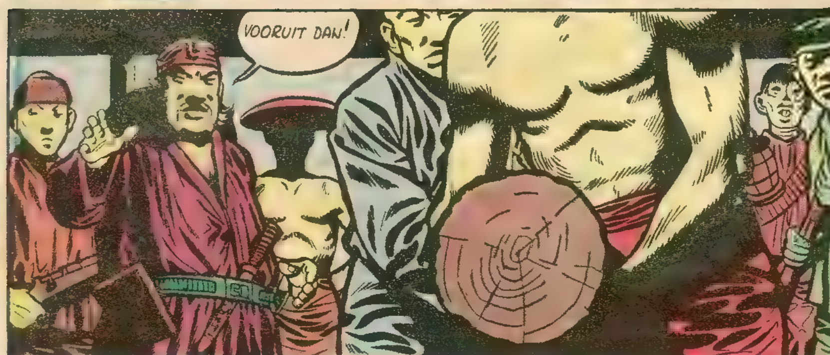
Onze vrienden zijn aan boord van een Portugees vrachtschip, dat hen naar de plaats van de afspraak brengt.

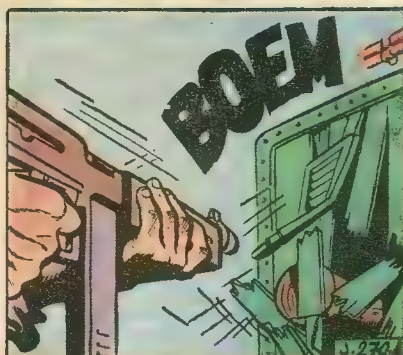

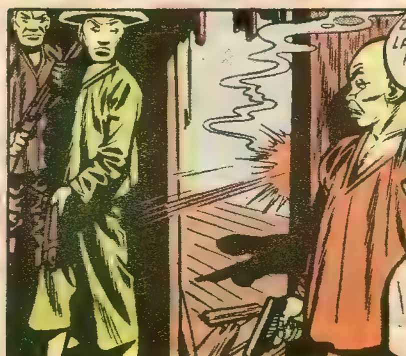

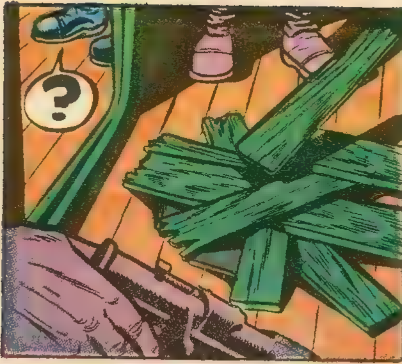

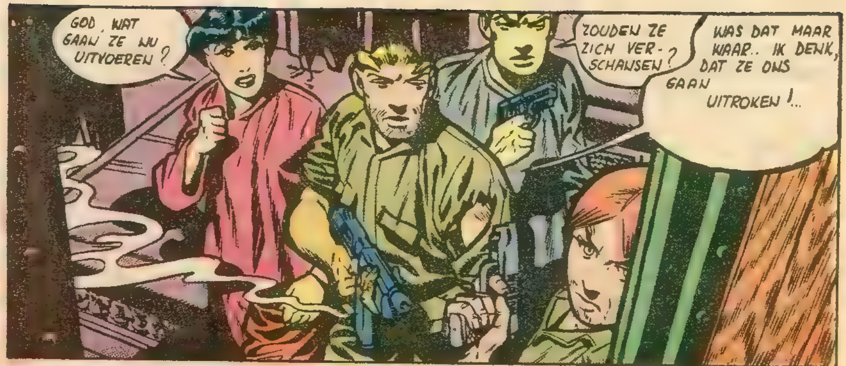

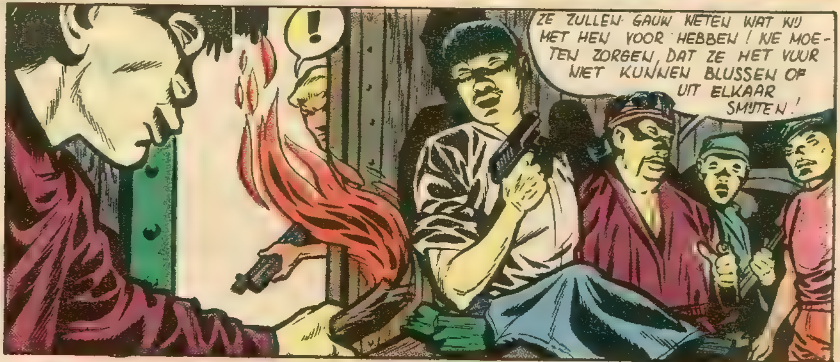

?

GOD, WAT GAAN ZE NU UITVOEREN?
ZOUDEN ZE ZICH VER-SCHANSEN?
WAS DAT MAAR WAAR.. IK DENK, DAT ZE ONS GAAN UITROKEN!...

DAT IS VOLDOENDE! STEEK AAN!

!
ZE ZULLEN GAUW WETEN WAT WIJ MET HEN VOOR HEBBEN! WE MOETEN ZORGEN, DAT ZE HET VUUR NIET KUNNEN BLUSSEN OF UIT ELKAAR SMIJTEN!

IK HEB HET WEL GEDACHT!
WE STIKKEN IN DE ROOK! WIJ MOETEN ER ONS DOORHEEN SLAAN!
HM!.. HM!..
DAT IS ONMOGELIJK WANT ZE SCHIETEN ONS NEER ALS HONDEN!
IK ZIE NIETS MEER... IK STIK!

GEEF JULLIE OVER EN JE BENT VRIJ!
J. 271-A

DACHT IK HET NIET! DE MUNITIE IS OP!
WIJ KUNNEN...HET NIET LANGER... MEER UIT... HOUDEN!.. WIJ MOETEN UITBREKEN.. IK GA EERST!

NIET SCHIETEN WIJ GEVEN ONS OVER!
MAAR... BIJ BOEDDHA!.. DIE UNIFORMEN!.. HET ZIJN AMERIKANEN! NU GAAT MIJ EEN LICHT OP!...

DAT ZIJN DUS DE SCHATTEN DIE IN DE DOODKISTEN VERBORGEN LAGEN! HA! HA! DE BUIT IS NOG NIET ZO SLECHT!
LUISTER EENS EVEN!.. JE BENT EEN PIRAAT MAAR TOCH OOK EEN CHINEES! WIJ ZIJN BONDGENOTEN EN MOETEN EEN BELANGRIJKE OPDRACHT UITVOEREN! LAAT ONS VRIJ EN JE ZULT BELOOND WORDEN!

DAT KAN NIET, JONGENS! KIJK MAAR!...
ALLEMACHTIG!
DE "ZWARTE DRAAK!"

Wat moet je doen om lid te worden van de Robbedoesclub ?

Ten eerste : Op een briefje schrijf je je naam en volledig adres, je geboorteplaats en datum en de schuilnaam, die je graag zou dragen.

Ten tweede : Daarbij voeg je een kleine foto om op je lidkaart te plakken. Als je geen foto bij de hand hebt, dan kan je die later ook zelf op de lidkaart aanbrengen.

Ten derde : Briefje en eventueel foto stop je in een enveloppe en daarbij voeg je 15 fr. in postzegels. Op de enveloppe schrijf je : Robbedoes, Ommeganckstraat 21, Antwerpen. Enkele dagen later ontvang je dan het mooie speldje van de Robbedoesclub en je persoonlijke lidkaart met de erewet en de sleutel van het geheimschrift. (Wie geen speldje verlangt, hoeft maar 2,50 fr. te betalen). De Hollandse lezers adresseren hun aanvragen aan Robbedoes, Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom en betalen Fl. 1.20 per postwissel (20 cent in postzegels voor degenen, die geen speldje verlangen).

Sommige lezers, die zich « Robbedoes » niet geregeld bij een krantenverkoper kunnen aanschaffen, vragen de prijs van een abonnement. Voor hen laten we hier een lijstje volgen :

ABONNEMENT

van 30 November tot einde Maart :

VOOR NEDERLAND : Fl. 4.50.

VOOR BELGIE : Fr. 72.

Deze bedragen kunnen betaald worden : Voor Nederland : Per postwissel aan « Robbedoes », Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom : voor België : Door storting op Postrekening 3621.59 van « Robbedoes », Ommeganckstraat 21, Antwerpen.

Onze Correspondentie-dienst

Wil je graag corresponderen met een andere Robbedoeslezer of lezeresje ? Doe dan een beroep op onze correspondentie-dienst.

Het is heel eenvoudig : Je stuurt aan Robbedoes een briefje, waarin je opgeeft : je naam en volledig adres, je leeftijd, de gedane studies, het soort correspondent(e), waarmee je in betrekking wil komen en de onderwerpen, waarover je graag wil schrijven. Robbedoes zal je dan opnemen in zijn lijst van correspondenten en zo gauw een rakker of rakkeresje zich aanbiedt, die voor jou geschikt is, zal het adres je gestuurd worden. Jongens corresponderen alleen met jongens, meisjes alleen met meisjes. Ook niet clubleden mogen een correspondent aanvragen. Deze dienst is voor ALLE LEZERS volkomen gratis.

KNOLLENTUINREGLEMENT

Art. 1 : Alle jongens en meisjes mogen hun knolletjes aan Snuffeltje sturen.
Art. 2 : Alle grapjes, raadsels, tekeningen, gedichten, beschrijvingen of verhalen worden als knolletjes beschouwd.
Art. 3 : Wie ze helemaal zelf verzint, mag boven op zijn briefje vermelden : « Eigen werk ». wie op zijn eigen manier navertelt, wat hij ergens gelezen of gehoord heeft, moet op zijn briefje schrijven : « Naverteld ».
Art. 4 : Wie eenvoudig een knolletje van iemand anders wegpikt, zal met schande overladen worden.
Art. 5 : Een goede raad : Kweek geen te dikke knollen.
Art. 6 : Tekenknolletjes moeten in Oost-Indische (Chinese) inkt uitgevoerd worden op goed tekenpapier zonder lijntjes.
Art. 7 : Schrijf je knolletjes altijd op een afzonderlijk blaadje !

November is een maand van weemoed en herdenken. Geen wonder, dat onze schrijvende en dichtende rakkers en rakkeresjes zo vaak hebben afgestemd op Allerzielen en de herinneringen aan zoveel lieve doden.
We beginnen met een knolletje van **WATERRAT uit Battel.**

OP HET KERKHOF

Langzaam deinen de laatste galmen van een zware klok weg over 't kerkhof. Hoe vredig ligt het daar, met z'n grote en kleine kruisjes. Overal staan witte chrysanten en zelfs 't armste grafje is wat opgesmukt en heeft een bosje bloemen.

Onder een hoge linde, die daar rustig oprijst tegen de ijlblauwe lucht, staan enkele kruisjes samengetrappeld. Een groen graskruisje groeit over elk grafje en een plukje witte chrysanten staat half weggeduwd in de grond.

Voor een houten kruisje, dat gedeeltelijk weggezakt tegen een ander aanleunt, zit een oud moedertje te bidden. Terwijl de grote zwarte kralen van haar paternoster regelmatig door haar bevende handen glijden, bekijkt ze een half vergaan houten engelenkopje, dat aan het kruisje hangt en nog schijnt te glimlachen...

Na een tijdje is ze weggegaan, stil voor zich uitstarend, de paternoster nog steeds in de hand...

Boven haar ruist de oude linde haar eeuwige zang.

WATERRAT uit Battel.

Ook grappige knollen werden ter planting aangeboden. En niet altijd hebben die betrekking op onze achtharige sprietheld ! **TIJL uit Wontergem** vertelt een heus gebeurd zelf-beleefd, avontuur.

BEECKMANS EN MULDER GEKLIST !

Echt gebeurd op een zonnige Meidag van het jaar O. H. 1950 in een stille, nijvere gemeente van Oost-Vlaanderen, die door de plotselinge verschijning van deze gevreesde kerels in rep en roer stond.

Twee jonge bedienden zeggen voor een uurtje vaarwel aan hun bureel en wandelen genietend van het zachte voorjaarszonnetje de hoofdstraat door... Zoals dat « te lande » meestal gaat, worden zij van achter de gordijntjes met nieuwsgierig oog beloerd !

Het gruwelijk verhaal van de aanslagen door Beeckmans en Mulder gepleegd was door iedereen verslonden. Een achterdochtige huisvrouw heeft zojuist nog de foto's bekeken in het dagblad, als ze die twee kerels ziet voorbijgaan. Wie zijn dat ? Een vaag vermoeden rijst... Ze bekijkt nog even de foto's... Nu is ze er zeker van ! Het zijn ze, gilt ze en wankelt naar de telefoon. Met bevende stem vraagt ze het nummer van haar broer, die een eind verderop woont en waar de verdachte personages weldra zullen voorbij komen. Nauwelijks kan zij het eruit brengen dat er groot gevaar is. Ze spreekt van politie, aanhouden, ontsnappen, voorbijkomen. Thans ziet broer ze ook door het venster. Het zijn ze precies, zegt hij ! Ik zal de politie waarschuwen en ze ondertussen bespieden.

Een twintigtal minuten later is heel de gemeente afgezet met meer dan honderd gendarmen. Watervlugge «zwaantjes» staan op de hoeken, startklaar. Alle auto's moeten stoppen, de treinen worden doorzocht, bajonet op 't geweer sluipen de gendarmen lange hagen en sloten...

Iedereen duikt angstig binnen en herkauwt de krantenartikels. Alleen de verdachte plunderaars weten van niets, bekijken een auto, wat de eigenaar, die van achter zijn stuur het tweetal beloert, kippenvel doet krijgen. Als de schurken een eind ver zijn, rijdt hij zijn Skoda vlug in zijn veilige garage.

Intussen heeft de man, die de rijkswacht alarmeerde, deze op het goede spoor gebracht, dat thans vlijtig gevolgd wordt. Daar, achter die dichte haag staat een kippenhok, dat kan hun schuilplaats zijn !

Twintig politiemannen nemen volgens alle regels der krijgskunst het niet versterkte kippenhok in. Een moedig gendarm werpt de deur open, geweer in aanslag... Geschrokken kippen vliegen op, maken een lawaai van je welste, doch van Beeckmans en Mulder geen spoor !...

Vijf uren leeft de gemeente reeds in angst. Alle korenvelden werden doorzocht. Niets ! De commandant is radeloos, vraagt inlichtingen. Ha, daar ! Een man komt buiten adem aangelopen, en... « Langs daar, meneer de commandant, daar, naar die fabriek zijn ze gegaan !... » besluit de boodschapper.

— De bandieten, vraagt de man der uitvoerende macht ontsteld.

— Bandieten ? Nee... Twee bedienden van daar, die gewoonlijk samen een wandeling maken !

De commandant snapt het, wrijft het zweet van zijn aangezicht, wordt rood tot in zijn nek, en... belt naar het kantoor der fabriek, waar de opgejaagde wandelaars rustig aan 't werk zijn. Hij gaat zelf zien.

Of de heren een verklaring willen tekenen, dat ze een wandeling maakten ?

— Zeker, lachen ze. Maar we vinden het spijtig, geen gelegenheid gehad te hebben een reisje te maken in politie-car !

Verlegen verontschuldigt de man der wet zich en herademt, nu alles loos alarm blijkt, terwijl hij almaar door mompelt :

— Hoe is 't mogelijk ! Die dwaze mensen toch !...

Dat wij, pardon, nu moet ik het wel zeggen, als Beeckmans en Mulder herkend en op slag door de hele gemeente bekend waren, hoeft geen nader betoog. Kwajongens roepen ons nog altijd die grappige (althans voor ons) namen na !

TIJL uit Wontergem.

Natuurlijk ook in deze knollentuin wetenswaardigs over P. K. ! Zo vertelt **STROPKE 30.533 uit Gent** het tenminste. Snuffel betwijfelt echter, of de held van dit verhaal onze Piet geweest is. Dat kan maar verre familie van hem zijn, zo van Adamswege ! Piet een bedrieger ? Nee, dat is wel uitgesloten. Hoogstens heeft hij wat kleine leugentjes verteld, zoals **JACOB H. uit NIJMEGEN** dat zo smakelijk kort en krachtig vertelt. En dat is al erg ! Hier gaan de twee P. K. - knollen.

HET GESTOLEN HORLOGE

Het is een koude, trieste Novemberavond. Onze eerbiedwaardige Piet Kwabbernoot, achtharig wereldwonder, zit gemoedelijk in een goedverende fauteuil zijn avondblad te lezen, zijn benen (die abnormaal lang lij-

De hoeve van Zwarte Bison. Tekenknolletje van ZWARTE BISON uit GESTEL.

ken voor een gewoon mens) bij het warme, knetterende haardvuur. Tot er plots gebeld wordt! Onze held kijkt verveeld uit zijn krant op.

— Wie komt me nu nog storen! mompelt Piet wrevelig, die echter niet de minste moeite doet om ook maar even het deugddoend vuurtje te verlaten.

Intussen heeft de meid (Piet houdt er inderdaad de laatste tijd een dienstmaagd op na!) de deur geopend. Onverstaanbare woorden en gefluister. Dan wordt de salondeur, waar Kwab zich bevindt, geluidloos geopend en het grijze hoofd van Sofie piept door de opening:

— Meneer Pieter, er is iemand, die u voor een zakelijke aangelegenheid dringend wenst te spreken...

— Goed, Sofie, laat die heer, of wie het ook is, binnen.

Enkele ogenblikken later verschijnt de « heer » in kwestie, nogal schuchter, de hoed in beide handen. Sofie sluit, geluidloos weer, de deur.

— Eh... euh... Ja, ziet u... mijn naam is... Jan Dingemans... Mag ik u een heel voordelige zaak voorstellen? Ik ben door iemand gestuurd, die u heel goed kent.

Enkele ogenblikken stilte.

— Kijk meneer... Ik heb een prachtig, zo goed als nieuw zakhorloge te koop.

Piet slaat de man gade, kucht bescheiden en zet zich gemakkelijker.

— Mijn naam is... Petroly Kwattaboris... Neem plaats! Hm... Laat u me even het uurwerk zien... Prachtig is dat! Zuiver goud?...

Tien minuten later stapt de man, als gelukkige bezitter van 100 frank, opgetogen weer de donkere avond in.

— Ha, ha! mompelt hij. Dat is dus toch gelukt! Die sufferd is er mooi ingelopen! Hij moest eens weten, dat het z'n eigen horloge is, dat ik hem gisteren op de Vismarkt ontstal! Dat ik nu juist bij mijn slachtoffer belandde!

Onze heldhaftige Piet bekijkt met kennersblik zijn eigen uurwerk! Glunderende blijdschap tekent zich af op zijn gezicht.

— Nog goed, dat ik juist hetzelfde uurwerk aan kon schaffen als het mijne!... Maar ik zou die kerel zijn gezicht eens willen zien, als hij tot het besef komt, dat het bankbriefje, dat ik hem gegeven heb, vals is!... Ha ha, ha, hi, hi!... Het gelach van P. K. dreunt door het hele huis...

STROPKE 30.533 uit Gent.

P. K. RONDERENNER!

Sjarel, Snuffel en onze P. K. hebben, stokoud, het tijdige met het eeuwige verwisseld, broederlijk te samen, en staan bij Sint Pieter voor de hemelpoort.

— Sjarel, mijn vriend, zegt Sint Pieter streng, hoe vaak heb jij daar beneden gelogen?...

— Een keer maar, Heilige Portier en Visser, getuigt slimme Sjarel.

— De kleinste fout moet worden uitgeboet, antwoordt Sint Pieter. Voor ge hier binnen marcheert, moet je één keer helemaal de muur van het Hemels Paradijs om!

Sjarel springt weg.

— En jij? Robje? Hoe vaak heb jij gelogen?...

— Vijftig keer min of meer, Heilige Paus en Martelaar, zucht Rob. Het was altijd om Piet daar in het ootje te nemen!...

— Dan negen en vijftig keer het Paradijs rond, om zeker geboet te hebben, waarschuwt Sint Pieter, terwijl Rob aan zijn eerste ronde begint. Ik zal de secure Sjarel de ronden laten tellen!...

— En jij Piet Kwabbernoot? Hoe vaak heb jij gelogen?

Piet krabbelt op de plek, waar vroeger acht haren tierden. Dan scheurt zijn mond in een brede grijns open. Hij doet drie keren het « kukelekuu » van een haan na en vraagt dan aan de beduusde Sint Pieter:

— Heilige boetvaardige zondaar Sint Pieter, doe me een pleziertje voor ik het groot getal van mijn leugentjes zeg! Vraag aan Sinterklaas eerst een autoped of trotinetje. Of een echte motorfiets als het kan! Kwestie van gauw terug te zijn, ziet u...

JACOB H. uit Nijmegen.

Een eervolle vermelding verdient het knolletje van **Superman 27.127** uit Arendonk, die keurig uitlegt, wat er zoal in « Robbedoes » te lezen is.

Met onze dichters zijn we weer terug bij het eerbiedig en vroom gedenken. Het eerste knolletje is van **KUNO TROUW**, uit Beveren-Waas, als ik me niet vergis. Het is zijn eersteling. Van de twee andere knolletjes van deze nieuwe dichter kiest Snuffel nog zijn « Kerlingeland ».

KINDERGRAFJE

Stil achter wieg'lende bomen
heb ik een grafje ontwaard,
en stil ben ik nader gekomen
kijkend en zachtjes, bedaard...

Een kruisje... wat bloemen en aarde,
en weemoed hing over het veld.
Niets had er eigenlijk waarde
maar, toch was 't onschatbaar in geld!

Voor 't grafje, het hoofdje gebogen
zat rustig, heel rustig een kind.
Iets treurigs lag diep in haar ogen
en los hing heur haar in de wind...

Ik wou wel het kindeke strelen
en troosten — het scheen zo alleen! —
Maar lomp is mijn doen, lijk de velen:
En schreiend in 't hart liep ik heen.

KUNO TROUW uit Beveren-Waas.

KERLINGELAND

Heerlijk Kerlingeland, vol deining, gelegd
juweeltje uit Vlaanderens gouwen,
Keuvelend goud van het golvende graan
en wolken, als rotsen gehouwen!

Wieg'lende duinen en grijsgrauw gezicht
van golven, die glinst'rend beschenen,
dansend van Oosten tot Westen belicht,
de wallen bestormen en beuken!

Zing in mijn hart als het heimwee er brandt
en bruis er vol liefde en weemoed:
Land van de Kerels uit Kerlingeland,
blijf eeuwig in schoonheid me boeien!

KUNO TROUW uit Beveren-Waas.

KEN MEYNARD uit **Dendermonde** herdenkt zijn lieve moeder, terwijl **AIPTA** uit **Molenbeersel** en **RAM** uit **Eisden** op hun wijze soldaten herdenken, die aan de Yzer vochten of hun leven gaven bij de laatste bevrijding.

KERKHOFSTEMMING

Werveldraaiend jaagt de wind
ritselende dode blâren...
In mijn harte schrijnen stil,
Herfstvi'olen, trillen snaren...

Onder grijze, koude luchten
sluimert stil een dodenschaar,
rink'len kronen, zuchten wilgen,
sterrelen chrysanten daar.

Biddende gestalten buigen
treurig naar de kille zerk,
en reeds vele kaarsen lichten
sterrelend in d'avondkerk.

Moeder, in dit avonduur,
schreit mijn hart om u, daarbover
Nooit en zal uw stemme zacht
in mijn trouwe hart uitdoven...

KEN MEYNARD uit Dendermonde.

HELDEN

Vaarwel, gij dierb're, wij gaan strijden,
Het uur van vechten breekt thans aan.
'n Hand, 'n groet... 'n heel kort scheiden,
Alvorens wij « naar d'hel » toe gaan!

De hel, die wij alras verbeiden,
De hel, waarin we daadlijk staan,
Is d'hel, die ons zoveel doet lijden,
Maar tevens reint de heldenbaan.

O God, geef ons, bij 't eerste schallen,
De sterkte voor de grote strijd — om snel
Te gaan naar k'nonnen, die knallen...
Ja, naar de daverende hel!
Waar, voor de vrijheid, velen vallen.
« Een hand, een groet en dan... vaarwel! »

AIPTA uit Molenbeersel.

OORLOGSHERINNERING

Aan een Amerikaans soldaat,
gesneuveld bij de bevrijding
van Eisden.

Ver van zijn land lag een soldaat
langs de weg te sterven,
getroffen door een stuk granaat,
dat zijn arm kwam kerven.

Uit de wonde vloeide bloed.
En terwijl hij stervend, kloeg,
riep hij nog een laatste groet,
bracht het offer, dat God vroeg.

Zijn ogen gingen langzaam toe.
Daar lag de boom geveld.
Ach, hij was niet levensmoe,
deze stille jonge held!

RAM uit Eisden.

Met de tekenknollen is het deze week maar mager gesteld! Alleen **Zorro** uit **Hasselt** verovert een verdiende eervolle vermelding. De rest is beslist beneden de maat!

Nee, Sjarel is nog niet dood! Daar komt hij pijpewalmend aanstappen en zijn vinger wijst! We verdwijnen op zijn wenk... tot de volgende week! Stevig je best gedaan in en buiten onze knollentuin! Heel veel groeten van Sjarel en Piet, maar natuurlijk de meeste van

jullie opperknollenbaas
SNUFFEL.

Onze Kruiswoordraadsels

HORIZONTAAL

1: Boy-scout. - Afk. van kubiek. — 2: Uitroep. - Middag. — 3: Boven. - Diplomatiek ambtenaar. — 4: Uitmuntend. — 5: Beweeglijk deel onderaan het oor. - Slede. — 6: Uitroep van verwondering - Vul in: AH. — 7: Grootvader. - Geluid van de ezel. — 8: Vingersieraad. - Afk. van Eminentie. — 9: Muzieknoot — 10: Aanwijzend voornaamwoord. — 11: Arabisch opperhoofd. - Vader. — 12: Een weinig. - Zwarte wortel met scherpe smaak. — 13: Berggeit. - Muziekuitvoering (als huldebewijs).

VERTIKAAL

1: Lichtgevende stof. - Pers. voornaamwoord. — 2: Vierhandig dier. - Uitbreiding van een besmettelijke ziekte. — 3: Naamloos. — 4: Delfstof. — 7: Muzieknoot. — 8: Hemelgeest. - Slede. — 9: Zweep. - Pers. voornaamwoord. — 10: Langoor. - Voegwoord. — 11: Sterk geluid van een geweer. - Achter. — 12: Strelen. - Smalle weg. — 13: Snede brood. - Vruchtbare plaats in de woestijn.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11 12. 13

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13.

OPLOSSING VAN VORIG RAADSEL

Horizontaal. — 1: Ar. — 2: Te. — 3: El. — 4: Ore, Ark. — 5: Geluw, Aren. — 6: Eiffeltoren. — 7: Stal. Mere. — 8: No.

Vertikaal. — 1: At. — 2: Ree. — 3: Loge. — 4: Reiszak. — 5: Elft. — 6: Ufa. — 7: Wel. — 9: Rat. — 10: Krom. — 11: Eren. — 12: Nero. — 13: Ne.

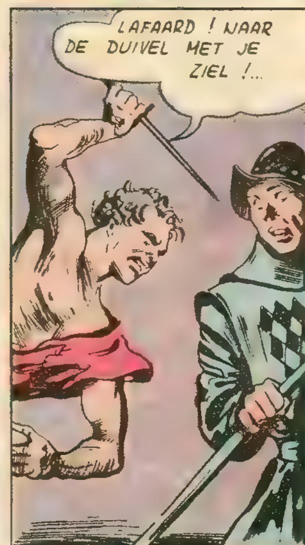

De
Leeuw
van
Vlaanderen
naar het beroemde werk
van H.CONSCIENCE
Platen van Wik
Scenario van P. DURBIN

IN DE WILDE CHAOS SCHEEN EEN ONZICHTBARE HAND DE DAPPERE JAN TE BESCHERMEN.
JE KRIJGT ME NIET LEVEND!

JUIST OP TIJD !... DIE LAFAARD WILDE JAN IN DE RUG AANVALLEN !
KIJK ! NOG IEMAND, DIE HET WIL PROBEREN !... WACHT MAAR EVEN!

EN INDERDAAD

MAAR DE GROOTSTE MOED KAN HET NIET BOLWERKEN TEGEN DE OVERMACHT.
DAT IS TENMINSTE WEER ZOVEEL ONGEDIERTE OPGERUIMD !..

LAFAARD ! NAAR DE DUIVEL MET JE ZIEL !...

LET OP, DREE !. VLUG ! EEN VAN DIE KERELS VALT JAN AAN !

MAAR TE LAAT.
HA!!

LIEVE MOEDER GODS!.. VERGEEF MIJ ! HET IS DE EERSTE KEER, DAT IK EEN KANS MIS !

ZIJ HEBBEN DE BESTEN VAN ONS VERMOORD ! DAT KUNNEN WIJ NIET VERDRAGEN ! VOORUIT, VRIJE POORTERS VAN BRUGGE !..
69

de BLAUWE SPERWER

door Sirius

LARSEN IS WATER GAAN HALEN. HIJ KOMT OPGEWONDEN DE HUT BINNENGESTORMD HIJ MEENT EEN SPOOK GEZIEN TE HEBBEN.

OP ZOEK...

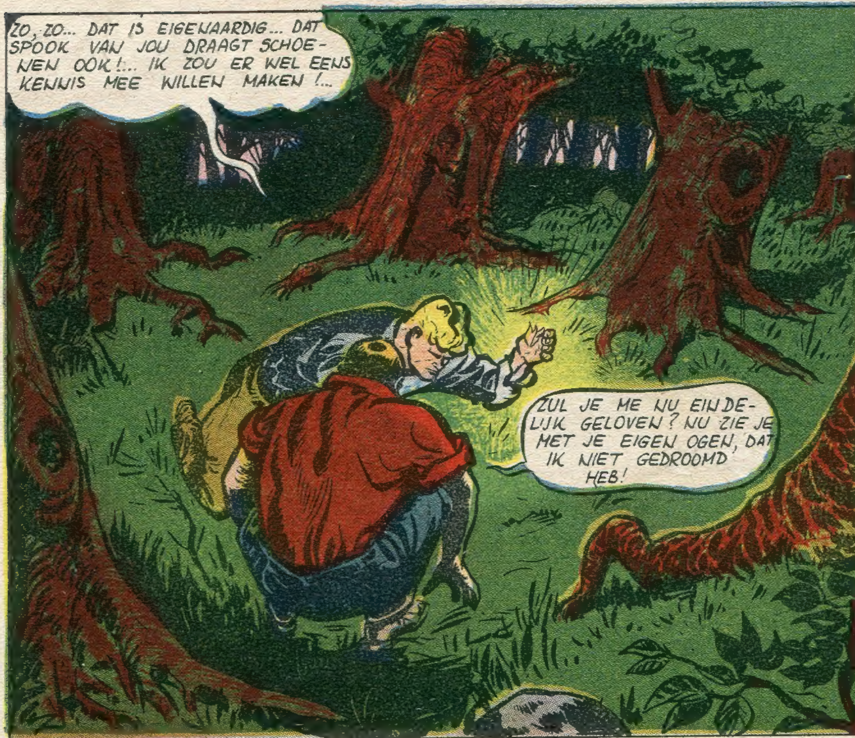

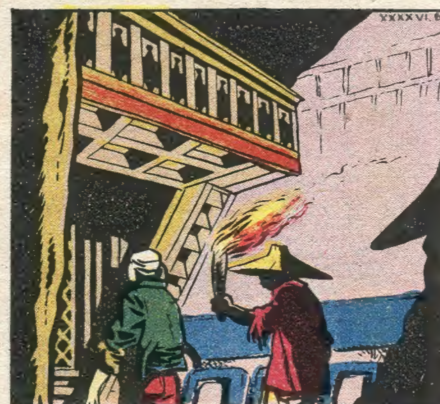

Jan KORDAAT en JEFKE bij de VAT-FENH-LING
PROFESSOR BOLS EN JEFKE WORDEN IN DE ONDERAARDSE GANG DOOR HANDLANGERS VAN DE CHINEES OVERVALLEN.

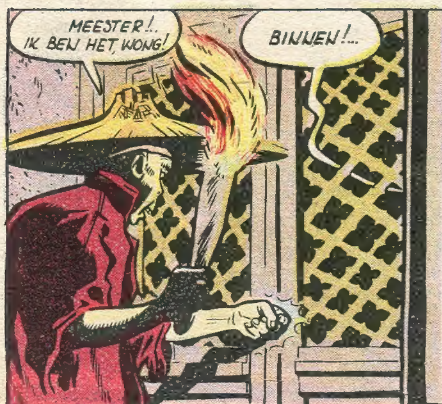

HE ?!... WAT BETEKENT...?!
HELP! H...
XXXXVI A

OEI!

MMM... PRETTIG WERKJE!...

BRENGT HEN IN DE KLAARGEMAAKTE CEL!...
WE MOETEN DE BAAS WAARSCHUWEN!

XXXXVI B

MEESTER!.. IK BEN HET, WONG!
BINNEN!...

DE OPDRACHT IS UITGEVOERD!...
DE GELEERDE EN DE JONGEN ZIJN IN ONZE MACHT!
EN DAN?!...
EN KORDAAT?!...

DE HELMRIEM !

Tijdens de bevrijding van ons land hebben wij veel Engelse en Amerikaanse soldaten gezien. Is het jullie opgevallen, dat onze bevrijders de helmriem boven de kin droegen en niet onder de kin?

Hoe komt dat?

Dat is een zuivere voorzorgsmaatregel, want het was herhaaldelijk voorgekomen, dat soldaten die 's nachts op wacht stonden door vijandelijke patrouilles beslopen werden. De overvaller greep de nietsvermoedende soldaat bij de helm en trok deze stalen hoofdbescherming achterover. De riem onder de kin sneed de soldaat de adem af zodat hij niet meer kon roepen of alarm slaan. Hierdoor zijn natuurlijk vele slachtoffers gevallen en daarom, werd een legerorder uitgevaardigd en bevolen om de helmriem boven de kin te dragen. Het zou natuurlijk nog beter zijn om een bevel uit te vaardigen om nooit geen oorlog meer te voeren.

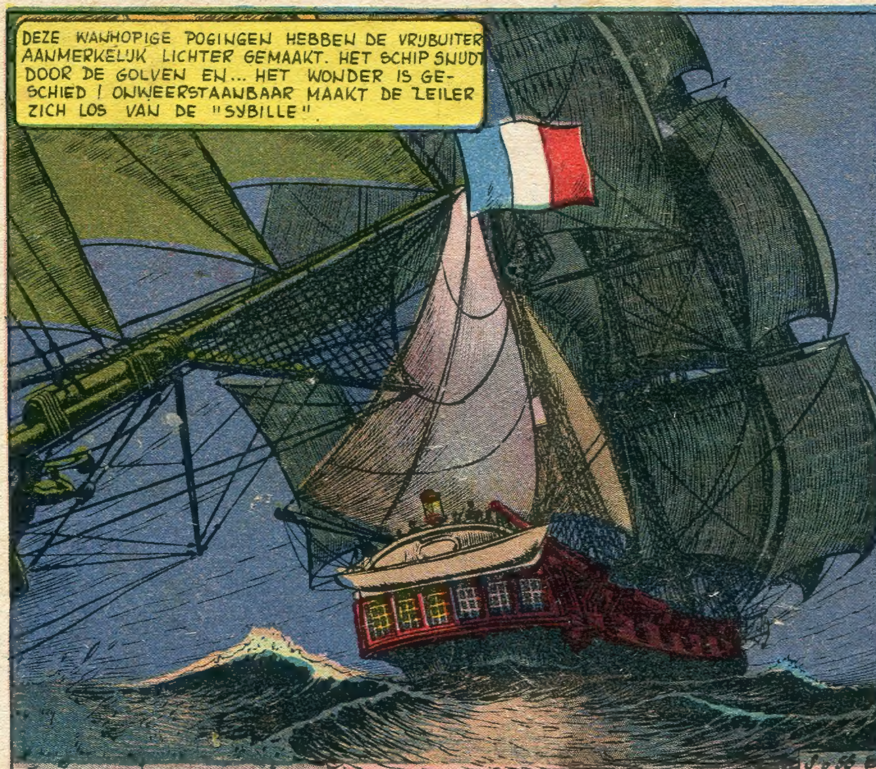

De bevelen van Surcouf werden slechts met tegenzin uitgevoerd toen bleek, dat er geen andere mogelijkheid meer overbleef, want het schip liep hierdoor groot gevaar. Om het schip meer snelheid te geven werd alle overbodige ballast over boord geworpen tot zelfs de kanonnen. Alles wat niet diende om het schip in evenwicht te houden, werd in zee geworpen. Daarna moesten zelfs de spoorgaten van de mast er aan geloven om wat meer beweging te geven zodat de masten zich beter naar de wind konden zetten. Dat was een gevaarlijke karwei want een onverwachte rukwind kon ze doen versplinteren. Ten koste van veel risico won het schip aanmerkelijk aan snelheid, maar de geringste windstoot was voldoende om het naar de kelder te sturen.

Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co.